

ANUL LXXXI
Nr. 33
14 august —
10 august 1991
BUCUREȘTI

SALA
DE
LECTURĂ

FLACĂRA

SAPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Incredibil

pag. 4-5

LA TIMIȘOARA MILIȚIA ÎN ARMA REVOLUȚIONARII

este aptă-te, române!...

Fotografii de EMANUEL TANJALĂ

În dreptul unui
din re „huigan”, care
se purta ca și cum ar
fi fost beat erit, s-a o-
prit o mașină civilă.
„Bctivul” a luat poziția
de drept și a raportat
ceva scurt. Apoi s-a
proptit iarăși într-un
stulp.

Misterul rachetei din Militari a fost dezlegat

Veți afla ce fel de ra-
chetă a fost, cine a fabri-
cat-o, cum se comportă o
asemenea rachetă în aer
și la sol, cum s-a des-
fășurat războiul electronic.
(Pagina 2).

Italia

Un voiaj de groază

— pag. 15 —

PCR
dezgropă
testamentul
lui
Ceausescu
pag. 3

DOUĂ PAGINI
DE UMOR:

Vacanța parlamentară

„Chipărușul”
de la Chișinău

— pag. 8-9 —

Margareta
Pislaru

Vă
mai
aduceți
aminte ?

Începînd cu numărul
viitor, revista „FLACĂRA”
va publica fragmente din
cartea domnului Dumitru
Mazilu — „REVOLUȚIA
FURATĂ” — în curs de a-
pariție

Don' Costică, multimilionarul din Craiova

pag. 3

Hîrtia cu sacîz!

Ni s-a întâmplat un lucru pe care de acum înainte va trebui să-l socotim deja banal. Banal și exasperant. S-a scumpit din nou hîrtia. Lanțul economic, tulburat și aberant, și-a spus cuvîntul. Cei din pădure au cheltuielile lor, cei de la transport așijderea. Fabrica de la Letea e îmbătrînită și rămasă la stadiul comunismului bineștiut. Muncă puțină, organizare slabă, mașini betege. Inflația dă iama prin banii oamenilor care cer mereu alți bani, într-un absurd al unei guri flămînde. Guvernul are și el cheltuielile lui. Regimul ar vrea să se mențină. Și iarăși e nevoie de bani. Cu lopata. Bani de hîrtie care încep să fie tot mai mult doar hîrtii. Din ce în ce mai bune pentru tapet. Vă mai amintiți de un roman al lui Erich Maria Remarque unde, în final, eroul, proprietar al unei valize cu bani, în perioada anilor '20 cînd inflația năruia Germania, disperat începe să folosească banii în loc de tapet? Curînd fabrica de hîrtie de la Letea va funcționa doar pentru a face hîrtie de bani. Și se va scumpi pînă într-atît hîrtia de tipărit bani încît va fi mai scumpă decît valoarea înscrisă pe ea. De altfel, cu monedele de 1 leu acest lucru s-a petrecut demult. Probabil că o monedă de 1 leu costă, luînd în calcul numai nichelul din ea, numai aliajul, peste 10 lei. Așa e mai scumpă decît fața.

Din acest non-sens economic, social, dar mai ales politic face parte și recenta scumpire a hîrtiei. Conform logicii evoluției (involuției) noastre economice, peste o lună sau două vom mai avea o scumpire. Și încă una. Și încă. Scumpirea hîrtiei este, fără îndoială, un test. O probă a dezastrului în marș. Material cu valențe strategice, hîrtia sfîdează piața liberă, dar nu din pricina de monopol. Letea nu e vinovată că hîrtia s-a scumpit. Acesta e adevărul și de aici se pornește atunci cînd trebuie văzută unde-i hiba unui atît de mare disconfort financiar, dar și spiritual.

Scumpirea accelerată a hîrtiei este un fenomen ce-și are rădăcinile în cele petrecute de la evenimente din decembrie încoace. Deja această scumpire nu se mai produce pentru că așa vrea guvernul, pentru că acest guvern ar vrea să sufocă presa. Atîta timp cît acest guvern are televiziunea în mină, și o are, presa scrisă îl supără prea puțin. Mai mult decît atît, guvernul însuși face eforturi să mențină prețul hîrtiei. Dovadă și faptul că s-a putut discuta cu oameni din acest guvern. Actualii guvernanți își dau seama că menținerea prețurilor constante la hîrtie, zahăr, piine, lapte înseamnă menținerea lor la putere. Dar ei nu mai pot să facă acest lucru și n-au putut niciodată. Bazîndu-se doar pe propagandă scoasă din arsenalul totalitarismului comunist, pe manevre tenebroase gîrate de poliția secretă națională și, probabil, nu numai de ea, pe mituirea vremelnică a electoratului, membrii regimului Ion Iliescu — Petre Roman au cheltuit în numai un an, decembrie 1989 — decembrie 1990, circa 1.000 de miliarde lei. O sumă astronomică ce a vidat vistieria și care a fost păpâtă în scopul menținerii la putere. Atîta costă menținerea la putere a unui asemenea regim, o mie de miliarde pe an, adică ceva mai mult de 4 miliarde dolari americani. Cine mai dă acesti dolari? Nimeni, firește, nu se îndeamnă în a sponzoriza incompetența cu lustru, setea de putere, o teologie falimentară, amatorismul cu moț tehnocratic.

În aceste condiții a început producția de bani de hîrtie. Singura care, de altfel, încearcă să funcționeze, la o capacitate de cîteva sute de milioane de lei pe zi, tipăriți și împachetați și care, culmea, volatilizează și ei. Ironia și drama devin atît de accentuate încît sînt returnați de la topit banii tipăriți. Adică e o dreptate și aici, bani de nimic cu înălțare de nimic. Chiar și această umilință și ar fi destul să facă din tot guvernul Petre Roman un guvern demisionar. E o chestiune absolut serioasă, hîrtia, cum am spus, e un test al viabilității economice.

Și nu ne îndoim că producția de bani de hîrtie va fi mărită în continuare. Vine campania electorală și lumea vrea bani, fiii de marxiști din guvernul Petre Roman uitînd și de data asta că formula „bani — marfă — bani mai mulți” nu e depășită. Logica dumnealor sare elementul central marfă, luîndu-se doar pe duetul bani — bani mai mulți care nu face să ne supărăm pe guvern cum că ar fi căpăune și ne-ar scumpi hîrtia pentru că nu-i scrie articolele noastre. Și într-adevăr ne supărăm, dar nu pentru că umblă cu pixul la kilul de hîrtie, ci pentru că face totul atît de prost, atît de neînșelător și de nefericit încît ni se scumpește pînă și hîrtia de ziar. Chiar, cit o mai costa leul nostru în ziua de azi? Cu circa 3 luni în urmă, un membru al guvernului anunța că pe piață se află măruri, pentru fiecare leu în circulație, de 9 bani. Cîți bani face leul nostru? Tot atîția cit și cei care din decembrie 1989 încoace l-au gospodărit aducîndu-l la faliment. Și-odată cu el și statul și pe noi toți. Plătăm, deci.

EUGEN MIHĂESCU ■

Poporul român nu este antisemit

Comitetul Director al Asociației Ziaristilor Români a organizat marți, 6 august a.c., la sediul Grupului pentru Dialog Social din Calea Victoriei, un colocviu pe o temă de actualitate: **Naționalismul extremist în presă**. Au participat numeroși ziaristi din presa independentă, membrii G.D.S. și A.C. Nu au răspuns invitației reprezentanții Procuraturii Generale, ai publicațiilor „România Mare”, „Europa”, „Națiunea”, „Azi”. Probabil că ziaristii de la aceste publicații au considerat tema colocviului falsă, minoră sau le-a fost teamă ca nu cumva „legionarii și

vînduții” de la G.D.S. să-i pună la zid și să-i execute fără știrea... poporului. Pe parcursul celor două ore de discuții s-a căutat să se demonstreze mecanismul ce permite apariția în presă a unor articole cu caracter șovin, antisemit, incitator, cei prezenți fiind de acord că în spatele acestor publicații se află forțe interne ce-și doresc păstrarea stării de tensiune în țară, izolarea României pe plan extern, compromiterea și calomnierea opoziției, discreditarea presei independente. Aceste forțe nu pot fi decît elemente ale Securității, bine organizate, ce ac-

ționează cu acordul și sub tăcerea terii actuale. S-a subliniat faptul că poporul român nu este un popor antisemit, șovin.

Vorbînd despre tendințele separatiste ce se înregistrează pe contine european, dl. Dan Constantin (Li-tatea) ne-a anunțat că: „Iugoslavia e deja spartă!”. Sorin Ștefan (D-tatea) a insistat asupra imaginii pe care străinii o au despre România acuzînd în primul rînd elementele terne ce denigrează poporul român. Dînsul a spus că șovinismul și cauze interne, ceea ce a produs roase reacții în sală. Dl. Ivan Ghighe de la Uniunea Democrată a milor a invitat ziaristii la o conferință de presă ce se va organiza în următoarele săptămîni. Maestrul Grigore, timp de două ore, a meslă gumă și „și-a făcut vînt” cu Cotești împăturit în patru. La acest colocviu s-a discutat mult și degeaba.

PETRE BARBU

Viitor de aur țara noastră are!

Intr-o atmosferă clocotitoare, de înalte temperaturi la care s-a călit oțelul, 485 de membri delegați au transpirat simbătă, 10 august, pentru gloria Partidului și-nflorirea României Socialiste. Epocala Conferință Națională s-a transformat, cît ai bate din palme unanime, în mai trînicul și mai solemnul Congres I al Partidului Socialist al Muncii, pentru care, fiindcă Marx ajută și fără valută, era deja pregătită o frumoasă pancartă care, chiar dacă n-avea litere de foc, în ochii tuturor așa se vedea. Multe momente electrizante au emoționat sala, făcînd să palpite inimile curate a trei foști miniștri de interne, sufletele nobile ale nenumăraților generali de securitate, de armată, de rezervă, piepturile de aramă ale infocatelor activiste cu pionierii, cu UTC-ul, cu PCR-ul.

Din noianul de gînduri și sentimente care și-au dat mîna peste fețele asudate, dar fericite, ale acestor oameni al muncii de partid și de stat, s-au desprins ca un fir roșu ideile de amnistie a tuturor deținuților politici cepeș (care, așa cum spunea o înimoasă profesoară de pe meleagurile lui Ștefan cel Mare „fiii și fiicele acestui popor stau degeaba în spatele închisorilor”), ideile progresiste de re-naționalizare a ceea ce s-a privatizat prosteste — atunci cînd vor lua frîiele acestei țări și n-or s-o mai lase de izbeliște —, ideile de restituire individuală a cotizației PCR — „adică să dea la fiecare fost membru acolo unde se află el astăzi.”

Tovarășul Verdeț a avut și alte idei.

Diversi tovarăși vorbitori au evi-

dentiat că guvernarea FSN a adus țara în pragul dezastrului și l-au criticat aspru pe Petre Roman, care, a zis Ianoș Fazekas, bine-ar fi să-l sancționeze cineva, că imediat după alegeri, i-a trimis o scrisoare tovarășului Iliescu și l-a avertizat că să nu-l mai pună cu nici un chip tot pe el prim-ministru că e tînăr și n-are experiență. Un alt tovarăș, fost prim-secretar de Argeș l-a apărat pe domnul Iliescu, pe care degeaba îl bestelește alde Coposu și banda lui că a chemat minierii, cum o să-i cheme Iliescu, „minierii au fost trimiși de bunicii lor

de la Lupeni, care în '29 au fost pușcați ca niște ciini” (aici sala a plodit de hohote și aplauze, cu cături în picioare și cu strigăte tuziaste de bravo! și a ris îndu pînă și tovarășul Verdeț).

Alți diverși tovarăși au mulțumit lacrimi în glas revistelor „Europa” prezentă la datorie și îndelungă mată — „România Mare”, „Totuș birea” pentru lupta pe care o poartă pentru profundul patriotism și pentru curajul cu care abordează problemele. A fost felicitată Securitatea pentru l-a trădat pe trădătorul Ceaușescu s-a zis să fie sprijinit SRI-ul „cî acolo sînt mulți tovarăși de nădejde”.

Reales la primul Congres, tovarășul Verdeț este cheazășia punerii în discuție a mărețelor idealuri care au mat delegații, a respectării neabdicat Statutului votat în unanimitate.

OLTEA MUTULESCU

S-a lucrat după un scenariu

Tragerea este secretă!

Pentru că aspre muștrări se abat asupra ziarelor care nu au curiozitatea să întrebe anumite instituții cu privire la anumite evenimente (referitor la care există inevitabil, o cit de confuză ori incompletă poziție oficială), pentru că în numărul trecut al revistei noastre am depănat povestea unei rachete năzdrăvane, pe lângă amintirile locuitorilor din cartierul Militar, marțori ai exploziei din noaptea lui 22-23 Decembrie 1989, care a aruncat rămășițele cerești ale proiectilului în curtea unei creșe, prezentînd și nedumeririle lăsate fără explicație, deși timp a trecut berechet; pentru că, în sfîrșit, promisese cititorilor să lumina-m misterul cu pricina, lansînd întrebările care îi frămîntă pe interlocutorii noștri, ei bine, pentru acestea toate ne-am îndreptat speranțele spre Ministerul Apărării Naționale. Și nu așa, la întîmplare, ci tocmai Biroulul de presă, care, după umila noastră părere este — în orice instituție ce a simțit nevoia să și-l infiripe — locul de centralizare a informațiilor ori măcar locul din care să și se îndrume pîrîntește pașii spre departamentele capabile să satisfacă curiozitățile nesfîrșite ale jurnaliștilor.

Dar, cum socoteala din tîrg nu se potrivește cu cea de la redacție, la prima convorbire cu dl. lt.-col. Ion Moise a avut în loc de răspuns o întrebare — candidă foarte și tare de mirare —: „Păi, pe noi ne întrebați? Și noi sîntem avizi de informație?... Ce coincidență fericită! Totuși, dacă înțelegem că la Biroul de presă nimeni nu avea habar despre racheta explodată în Militari cu atît mai mult cu cît nu era singura nici din București, nici din țară — mai greu de priceput este de ce, după zece zile de conversație telefonică zilnică, disciplinată departament n-a reușit să

ne pună la dispoziție decît regretul că: „Nu se cunoaște nimic despre acest eveniment, nu avem de unde să vă spunem nimic în plus”. Ca să fim bine înțeleși: nimic în plus față de ceea ce aflaseră tocmai de la noi.

Cu toate că luase legătura cu Apărarea Antiaeriană, și cu Apărarea Civilă, cu toate că a primit solemnă promisiune că vom publica neabătut acest răspuns stupefiant, Biroul de presă M.Ap.N., a concluzionat: „Nu știm de unde a căzut racheta și nu putem face nici o supoziție”. După care, subiectul s-a considerat încheiat.

Încăpătînarea ne-a făcut totuși să ajungem pînă la cabinetul ministrului Apărării Naționale, domnul Spiroiu. Ce-i drept, n-am vorbit personal, dar, cum i s-a comunicat prompt și regulamentar cam ce ne interesează, n-a fost nici o problemă să ni se indice Comandamentul Apărării Antiaeriene (același pe care lt.-col. Moise îl solicitase, dar, după afirmația sa, fără sorți de izbîndă). Incurcate căile Domnului și mare nepriceperea călăuzelor!

A FOST UN RĂZBOI ELECTRONIC

După atîtea încercări ratate de a afla răspunsul la întrebări (importante pentru cei aflați în focalul exploziei nocturne din Decembrie), a părut surprinzător numărul de generali și coloneli convocați la Comandamentul Apărării Antiaeriene, Ușor mirați de ceea ce domniile-lor consideră a fi prea puțin însemnat (uitînd probabil că atîta timp cît Puterea nu s-a ostenit să descloacească misterele Revoluției, acestea au devenit și mai adînci iar setea de informare și adevăr a oa-

menilor mai puternică), înălții o au dezvăluit următoarele:

● Fragmentele eșuate în curtea șei din cartierul Militar s-au desprins în urma exploziei unei rachete aeriene. Care este într-adevăr de fabrică sovietică, la fel ca o considerăm din armamentul aflat în curtea oastei naționale.

● Unitatea de rachete de unde executat tragerea este secretă. Ident, doar pentru civili, nu și pe comandamentul Apărării Antiaeriene.

● Un asemenea tip de rachete explodează decît în aer, la peste 10 m; vizează numai ținta aeriană, punînd în pericol obiective terestre fragmentele prăbușite în Militari, desprins după ce încărcătura de la ea a explodat — fapt absolut firesc, vînd în vedere mecanismul de funcționare a unui asemenea tip de rachetă.

● În Decembrie s-a simulat electronic un adevărat război. La București, în Oltenia, existat și ținte aeriene vizibile cu ochiul liber. Pe ecranele stațiilor radio-locuție nu mai pridideau să facă văzute ținte care, nerăspunzătoare la apelurile lansate, nu puteau fi decît inamice.

● Ținînd cont de faptul că asemenea situații s-au înregistrat în țara noastră, mai ales prin preajma obiective importante — din punct de vedere atît militar, cît și industrial — este limpede că s-a acționat după un scenariu.

La întrebarea CINE este autorul versiunii, CINE ar fi avut intenția să provoace această uriașă derută electronică nu-i greu de bănuț că există ÎNCĂ Biroul de presă care știe ori să vrea a răspunde.

OLTEA MUTULESCU

La loc să-și petreacă diminețile pe o bancă în Cismigiu cu gândul la ziua când e banii de pensie, dl. Nicolae Ion Bălăsoiu, în vîrstă de 63 de ani, s-a hotărît, nu cu alți tovarăși de luptă, să reorganizeze „pe baze noi” Partidul Comunist.

Dl. Bălăsoiu este un comunist cu un trecut glorios, de invidiat: a fost muncitor la Grivița pînă în anul 1947, apoi a fost trecut la Inspectia 2 L.S.C.F.R. Grivița ca șef de lot, și trimis la lucrările de la Salva Vișeu, punctul de lucru Telciu, t în mișcarea muncitorească în iunie 1943. În septembrie 1946 a fost primit în P.C.R. A fost secretar de celulă pînă în 1948. A fost secretar de comitet de la Combinatul de sticlărie București și secretar al activității comerciale din 3 București. În aparatul de stat a avut 18 funcții de conducere. În 25 de ani director la 6 întreprinderi din industria sticlei.

Timp de două ore, dl. Bălăsoiu, președintele Comisiei Centrale statutare a Comitetului de reorganizare a P.C.R., mi-a vorbit despre noul P.C.R., despre greutățile întâmpinate în reorganizarea partidului, despre încercările de recuperare a fostului patrimoniu P.C.R., despre o posibilă apariție a SCINTEI (15 august a.e.), despre viitoarea Conferință a partidului (septembrie a.e.), despre obiectivele partidului pentru realizarea unei „autentice democrații în România” — două ore de învățămînt politico-ideologic. Acest om mi-a vorbit cu un calm și o siguranță care m-au cutremurat. Parcă în decembrie 1989, nu s-a întîmplat nimic. Am crezut că e puțin... senil. La sfîrșitul convorbirii, trist, mi-am dat seama că mă înșelasem. Partidul Comunist Român pornește „pe un drum luminos și cîlcător”. Sper să nu ajungă nicăieri.

Partidul Comunist Român dezgroapă testamentul lui Ceaușescu

Vă despart de Partidul al Muncii?

P.S.M., au intrat o seamă care urmăresc cea de a reaccapara poeziei. Insuși pe Verdeț sat, din cele constatane — de altfel mi-am tat demisia în februarie din partidul lui — l-a deci, un mandat de li-lui partid, ca să-și apeleze personale. La fel și alții... În momentul P.S.M., sint oameni credință, tineri, care au sufletul, dar sint și cei a treia cărora le pare avantajele care le-au Nu-l pot contesta pe oisescu care, într-ade- comunist. Am căutat cu el să reevaluăm P.C.R., dar n-am iz- ezistența și reculul u- l de oameni: Verdeț, Oamenii aceștia n-au iața politică a partid- erezesele personale. Po- este revanșardă.

Veruri bune a făcut

Itimii 45 de ani?

Se vede cu ochiul ce se simte... Eu am și condus o grupare 1985, numită Partidul Liber Unitar, compusă oameni și am acționat riva P.C.R., sau a lui i, ci împotriva sistem- orial. Acțiunile între- grupare, împreună cu le bine, pot fi confir- oamenii din blocurile 14 cartierul Balta din alte cartiere ale ului. Am trimis 15 scri- protest în anii '86-'89 i de partid și de stat, lui Ceaușescu.

este vîrsta medie a r partidului?

— Nici unul nu depășim 65 de ani. Cel mai tînăr are 32 de ani. Majoritatea sint oameni. (sic!) intelectuali tehnici și muncitori.

— Ați pomenit mai devreme numele unui comunist adevărat, cel puțin așa îl considerați dv.: Anton Moiseșcu. Considerați că dl. Ion Iliescu a fost un bun comunist?

— Nu mă pot pronunța, deoarece mai am de verificat pentru mine personal niște elemente; modul cum s-a comportat în ziua de 22 decembrie. Îl judec cu rezerve. Am fost în C.C., în acea zi, personal am stat lîngă dînsul cîteva minute...

— Vă cunoașteți?

— Am avut o legătură minoră. Eu fiind director la una din fabricile de sticlărie și dînsul directorul Editurii Tehnice, mi-a facilitat editarea unui catalog de produse tehnice. În rest nu ne-am cunoscut.

— Să revenim la întrebare...

— Datorită unor întîmplări care mi s-au părut ciudățenii, încă nu mă pot pronunța dacă dînsul este sau nu este un bun comunist.

— Dar a fost un bun comunist?

— Da, a avut o comportare demnă. Dacă cineva vrea să i se confirme lucrul acesta, poate să meargă la Iași sau Timișoara și va găsi multe regrete după plecarea lui Iliescu din funcțiile avute. Comportamentul lui nu poate fi contestat pentru perioada respectivă.

— Ce părere aveți despre evenimentele din 13-15 iunie '90, avînd în vedere că vă declarați un partid al muncitorilor și în acele evenimente au fost implicați și muncitorii?

— Vă referiți la mineri... Să știți că nu a fost cea mai deosebită reacție a muncitorilor. Ochii mei au văzut în 1945 o revoltă mai puternică în Piața Regală, cînd a tras Rădescu în muncitori. A împușcat șapte muncitori, trei erau de la Grivița. Vreau să spun cu ocazia asta, ferească Dumnezeu să iasă muncitorii în stradă pentru nemulțumirile care se creează datorită destabilizării...

— Considerați că Piața Universității a fost un fenomen destabilizator?

— Da, da... intenția a fost bună, dar finalul a fost rău.

— Intenția Pieții?

— Da.

— Dar Piața a susținut punctul 8 din Proclamația de la Timișoara?

— A fost declarată zonă liberă de comunism. Cum se impacă lucrul ăsta cu ce mi-ați declarat mai sus?

— În primul rînd nu a existat punctul 8! Asta a fost o înscenare pentru a înșela muncitorii, pentru că în final, cum s-a dovedit, Piața a fost pre-

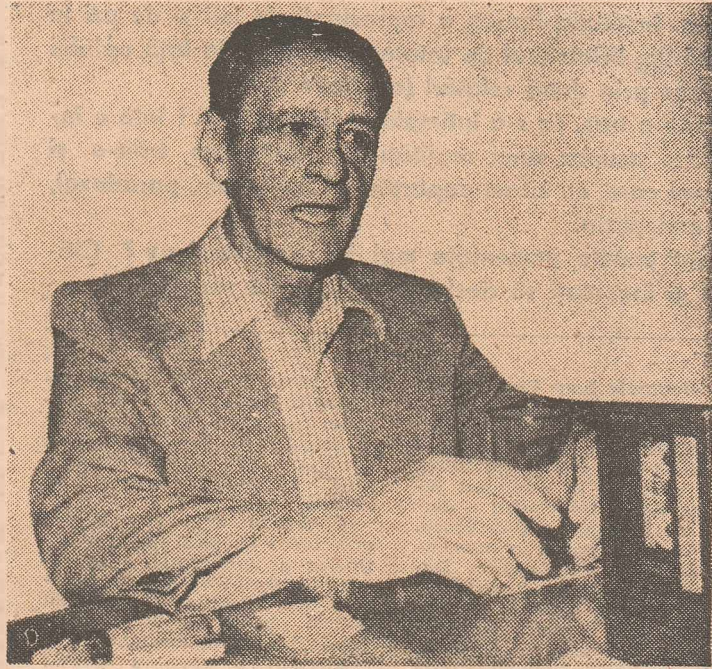
zentată exagerat față de situația reală.

— Ce înseamnă a simți comunist?

— A simți comunist înseamnă cinste, corectitudine, dăruire, muncă și respectarea principiilor ideologice ale partidului comunist.

— Cum vedeți privatizarea în economie?

— Trebuia mai întîi să aibă loc un act de deznationalizare. Dacă vrem să avem o piață liberă, trebuie să sprijinim sectorul de activitate privat. Avem experiența perioadei de manda-

tariat. Dacă mandatariatul se dezvoltă mai departe, noi acum eram mai dezvoltăți decît Germania. La ora actuală întreprinzătorii sint limitați, nu li se permite posibilitatea de extindere, de dezvoltare — vorbesc ca un om care a lucrat în comerț. Structura organizatorică actuală stimulează corupția și nu stimulează interesul întreprinzătorilor. Nu e nevoie neapărat să importăm capital, trebuie să ne realizăm capitalul autohton. Sintem prea inteligenți ca popor ca să nu realizăm un capital propriu. Nu e

nevoie să întindem mina după capitalul străin.

— De ce sinteți comunist?

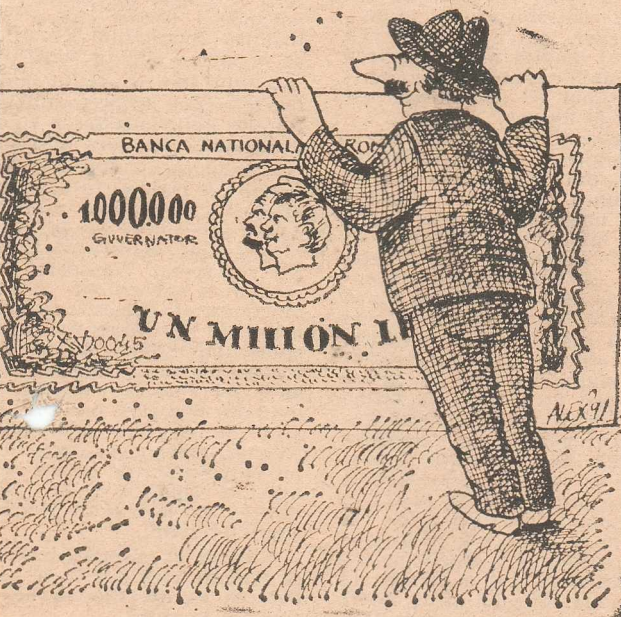
— P.C.R. înseamnă pentru mine toată viața. Viața mea este P.C.R. Elementul de influență în viață, pentru a trăi, este această năzuință: realizarea obiectivelor politice ale acestui partid. El este un partid al celor mulți, obidiți, săraci. Dacă nu era P.C.R., foarte mulți as-tăzi se găseau „la coada vacii” în continuare.

PETRE BARBU ■

ATIZAȚI CELEBRI

Don Costică ultramilionarul

ajul pe care vi-l prezint în cele ce urmează poate părea sau scoborît din Caragiale. El este însă real și are toate să intruchipeze trăsăturile patronului din zilele noastre. Ca milionar (deocamdată), face politică liberală, carte știe ufină, dar are școala vieții, e volubil, candid și șmecher, prin lume, s-a întîmplat cu senatori și miniștri, e oltean, magazin de desfacere și comercializare a cărnii și a pro-dim carne (firma „La Costică” — S.R.L.) la Craiova și / un at, tot la Craiova („Palas”). L-am cunoscut la 1 august, l să ne primească Primarul sectorului 6. Dl. Costică avea o le hirtii, toate cu semnături de foarte de sus (Cîmpeanu, Roman, Rațiu) ca să decidă un magazin de carne „și măriți ăștia de bucureșteni” și venise la Primărie pentru a unui spațiu corespunzător.

„Românul n-are conștiință, e hoț!”

— Dom'le, cînd a auzit Petre Roman că sponsorizez copiii ăia bolnavi de cancer de la Fundeni, pe loc mi-a dat aprobarea. Mi-a propus să sponsorizez și copiii handicapați din societatea pe care au înființat-o fesenistii din Parlament, „Alexandra” îi zice. Nici 8 minute n-a durat și mi-a semnat. Auzi, bă frate, îți semnează un prim-ministru și, mă scuzați, și o secretară mă ia că „cine-i Petre Roman, flr-ar freza lui a dracului, pîi se întîmpla așa ceva pe vremea lui Ceaușescu?”

— Ați vorbit personal cu Petre Roman? întreb eu admirativ.

— E pretinul meu, mi-a spus că într-o lună vinde tot. Are și el dreptate cu privatizarea asta, nu se mai poate, că uite, dacă le-a dat la unii restaurante numai cu 5000 de lei taxă de inseriere, ăia au vîndut mijloacele fixe și alocația de gestiune (s.n.) și-au fugit în Turcia. Aia-l, dom'le, românul n-are conștiință, e hoț. Păi mă uitam ce porcărie de carne se vinde în București și la ce prețuri, curată hoție. Să vedeți ce marfă e în magazinul meu din Craiova sau în magazinul lui Cămătaru (Fotbalistul? întrebă cineva. Da, fotbalistul și nu numai el, dar și Gică Popescu are). Mamă, dacă deschid magazin în București, gata, nu mai am treabă cu Bucureștiul, că de un salam de Sibiu gratuit și un ministru are nevoie.

„Iliescu și Cîmpeanu se au ca frații, sint pe felie!”

Fără să-l întrebe nimeni, dl. Costică povestește cum a ajuns milionar:

„Eu am lucrat o vreme la Hamburg, la patron. De acolo am venit cu nește cheag, dar bani mulți n-am avut la început, dar m-a ajutat Cîmpeanu, săracu', da' și eu i-am pus poza în magazin. Știți, eu m-am înscris la liberali, așa că m-am dus la Cîmpeanu. Ce-i, tinere, imi zice. Îi spun ce vreau. Stai că te rezolv eu imediat. Dă-mi-l imediat pe Iliescu, îi spune secretarei (avea secretara asta a lui Cîmpeanu niște picioare, să muști din ele ca din ionatane). Ce-o fi vorbit cu Iliescu, nu știu, adevărul, e că-mi scrie pe cerere: „Domnule ministru, rog aprobăți prezenta cerere. Cu mulțumiri anticipate, Radu Cîmpeanu”.

Atunci am văzut eu că Iliescu și Cîmpeanu se au ca frații, sint pe felie, cine zice că nu-i așa, îl scuip în ochi.

„Păi ce? E de glumă să ajungi la un ministru?”

Acuma mă gîndeam, că m-a luat unul la rost, cîcă rupe cererea, pe mătă de oltean, că nu ți-o aprobă Petre Roman dacă ești cu liberalii, mă gîndeam că n-o să fac nimic. Mă sui în tren, cînd ajung în Gara de Nord îmi dau seama că nu știu la ce ministru să mă duc cu hirtia de la Cîmpeanu. Vorbeam singur, aiuram, păi ce, e lucru de glumă să ajungi la un ministru? Mă vede un bătrîn, mă-ntreabă ce-i, îi spun și imi zice că mă ajută el, cîcă ministrul de finanțe se ocupă cu așa ceva. M-a dus bietul moș, mîncă-l-aș sufletul, 5000 de dolari aș da pe moș azi. Acolo, poliție, nene! Băi, frate, era ministrul Pătan, ăla de l-a dat afară, că zicea că-l nomenclaturist; cînd a auzit că sint din

partea lui Cîmpeanu și Iliescu, m-a luat gagiul, m-a dus pe la toți miniștrii și mi-a dat ce n-a dat la nimeni în țară, adică și carmangerie, și măcelărie, și producție, și comercializare. M-am dus la Craiova, acolo altă belea, mi-a dat pe o „stradă... Făgăraș. Am băgat f'o 10000 acolo, m-am lăsat pîgubaș, nu era corespunzător.

„Prefectul a stătut în poziție de drepti”

Aud că vine Cîmpeanu la Craiova, cu Stănculescu, cu toți. M-am dus și eu în sala de la P.N.L., unde ținea el discurs. Dom'le, m-a cunoscut, n-am văzut ce cap electronic! la vino încoace, tinere, zice, chiar alăitaseară vorbeam cu dl. Iliescu de tine, ce-al făcut, de ce n-ai mai venit la noi, că noi te ajutam. Ai mai întîmplat greutăți? Cînd aude, zice că se duce direct la prefectură și mîine să trec pe la prefect și eu. Băi, frate-meu, cînd m-am dus la prefect, a stătut în poziție de drept, a chemat toți directorii, pe directorul Preda de la Comerț, pe ăla de la C.S.M. Alimentara a județului Dolj. M-a rezolvat, dom'le!

„Cugetările d-lui Costică despre democrația noastră

„E așa un aus (a se citi haos!), că m-am săturat, nici nu știu cu cine să te judeci, te poartă de la unu' la altu' te sature de vorbă cu unu' și cu altu' și nici unu' nu te lămurește. Parcă-s căpiați, ca țîntarii după ce au dat avioanele cu prafuri să-i omoare. Toți sint pe interes. La noi la Craiova au murit două fete, erau tocmai de la medicină, au cumpărat brînză de la țărani și ăia o închegaseră cu vitrin. Uite de ce se ține țăranul român, da' nu el e dă vină, dă vină sint ăia care ar trebui să-l controleze, dă vină sint ăia care nu dau legile care trebuie”.

VALERIA DORNEANU ■

Incredibil

LA TIMIȘOARĂ — MIL

Correspondentul Publicațiilor „Flacăra” la Timișoara, domnul Radu Ciobotea, prezintă cititorilor noștri două materiale de senzație. Și nu e vorba de interpretări reportericești, de presupuneri, de documente mai mult sau mai puțin falsificate, ci de mărturii ale unor oameni care nu pot fi bănuți nici pe departe că stau rău cu memoria. Instituția-fanion a represiunii de ieri și de azi în România, Ministerul de Interne, se apără în fața opiniei publice prin două relatări (credibile?).

Cine-a tras, ce s-a întâmplat, totuși, atunci? Iată o întrebare asupra unei realități pe care am trăit-o și despre care, cu cit ne depărtăm în timp, știm, paradoxal, tot mai puțin.

Sint textele prezentate mai jos o diversune? Citiți-le și încercați să deslușiți singuri. Vă mulțumim!

— Domnule Ioan Curușiu, am senzația că sînteți unul din personajele cele mai ciudate ale revoluției timișorene. Ați fost în stradă încă din 16, ați intrat printre primii în comitetul județean de partid pentru a dialoga cu Constantin Dăscălescu, v-ați aflat la Operă în momentele constituirii Frontului Democratice Român, în al cărui comitet executiv ați fost, de altfel, membru. O parte din conducătorii de atunci (Claudiu Iordache, Lorin Fortuna, Petrișor Morar) au făcut, după 22, pasul înainte, intrînd în politică, la nivel central sau local. Alții (Ioan Ghica, Alexandru Ciura, Aurel Ghile, Ioan Savu) au făcut pasul înapoi redevenind — aproximativ — ceea ce au fost și păstrînd doar amintirea acelei uluitoare răsturnări. Dumneavoastră sînteți singurul care ați făcut pasul lateral: ați intrat, cu gradul de maior, în Ministerul de Interne. Întîmplător, tot dv. sînteți deținătorul unei informații pe cit de puțin cunoscute, pe atît de senzațio-

nale: aceea că, încă din 20 decembrie, revoluționarii din balconul Operei au primit arme de la forțele polițienesci. Adică de la cei care ar fi trebuit — nu? — să apere regimul la putere.

— Absolut real. O singură precizare: nu sînt singurul deținător al informației respective. Faptul era atunci, de oarecare notorietate și, în plus, nu puteau să nu știe acest lucru liderii F.D.R. și, desigur, chiar revoluționarii care au primit respectivele arme.

— Să începem cu începutul. — În 16 decembrie mă aflu în Piața Maria. Evenimentele sînt cunoscute, deci n-are rost să vi le relatez. În acea seară se transmitea din om în om îndemnul ca a doua zi, la ora 10, întregul oraș să iasă în stradă. Am ieșit, cu familia, a doua zi. După-amiază am asistat la spargerea vitrinelor. Am remarcat că, în dreptul unuia dintre „huligani”, care se purta ca și cum ar fi fost beat criță, s-a oprit

o mașină civilă. „Bețivul” a luat poziția de drept și a raportat ceva, scurt. Apoi s-a proptit iarăși într-un stîlp.

— Interesant. Unde vă aflați cînd a început să se tragă?

— În Piața Libertății. Acolo, în jurul orei 17,30, soldații de la Casa Armatei au deschis focul cu muniție de război. Am văzut, lângă mine, primul împușcat — un moldovean pe care citiva manifestanți l-au dus la Clinicile Noi. În Piața Libertății au căzut mulți... Tot acolo i-am întîlnit (fără să-i cunosc, la început) pe lt. col. Nicolae Milcovici de la Centrul militar (aflat în stradă, în ținută civilă), pe Pompiliu Alămorean (viitorul primar al Timișoarei), pe Ioan Ghica, Alexandru Ciura, Aurel Ghile, pe inginerul Ciotescu — viitori lideri ai F.D.R. La Catedrală l-am cunoscut pe Ioan Marcu. Încă din seara de 17 am discutat — în acest grup — despre greva generală în 18—19 urmată de ieșirea în stradă — în 20.

— Acest „grup” îl includea și pe lt. col. Milcovici?

— Da. Am impresia că, la ora aceea, armata era scindată. Mă rog, am zis impresia, nu certitudinea.

— Observ. Ce s-a întîmplat în 20?

— Extrem de multe. Au sosit primele coloane de manifestanți conduse de Ioan Marcu — coloane cu care am încercuit comitetul județean de partid. În același timp a fost ocupat sediul Operei de echipa condusă de Lorin Fortuna, Claudiu Iordache, Ștefan Ivan și alții. La comitetul de partid mă aflu eu, împreună cu Ioan Marcu, Ioan Savu, Alexandru Ciura, Ioan Ghica, inginerul Lăzărescu de la IPROTIM, Novac (Novac nu mai știu cum) de la ILSA, avocatul Petre Petrișor. Aproximativ în această formulă am urcat la Constantin Dăscălescu. Apăruseră deja trei arme luate din mașinile parcate acolo — arme pe care am vrut să le predau milițianului de la intrare. Respectivul s-a speriat și a luat-o la fugă, așa că am lăsat „jucăriile” în paza lui Sorin Oprea. După plecarea lui Dăscălescu m-am dus la Operă unde, la prima sesiune a Comitetului executiv al F.D.R., am fost numit șef al gărzilor revoluționare.

— O precizare: unde lucrați în acea perioadă?

— Eram subinginer la Direcția județeană a I.A.S.

— Perfect. Să continuăm.

— La cîteva minute după numire — tocmai organizam paza Operei și patrulele de stradă — mi-au fost aduși doi ofițeri M.I. care mi-au spus că afară se mai află doi colegi de-al lor. Am ieșit și i-am întîlnit pe locotenenții majori Croitoru și Enache de la Miliția T.F. Le-am cerut armele. Enache mi-a dat un pistol cu două încărcături pline și mi-a propus o întîlnire cu colonelul Medrea, șeful Miliției T.F. Timișoara (nota red. — acum general, locuitor al șefului Departamentului Politici). Colonelul Medrea se aștepta la această vizită. Avea pregătită o scrisoare de adeziune la F.D.R. La cererea mea, mi-a dat un act în care scria că am preluat pistolul și muniția din depozitul M.I. I-am spus că mai avem nevoie de arme și de sprijin efectiv din partea lor. M-a asigurat că ne va ajuta. Într-adevăr, în scurt timp o mașină a M.I. ne-a adus, la Operă, încă șapte pistoale mitralieră și trei stații radio, cu proces verbal, cu seria armelor etc. Din acel moment am ținut legătura prin stație cu Miliția T.F.

— Se ivesc, aici, cîteva întrebări. Împotriva cui v-a înarmat miliția? La ordinul cui? Iertați-mă, dar detaliul ăsta zăpăcește tot eschierul acelor zile, atît de laborios reconstituite în proces. Din unele depoziiții (printre care chiar a lui Ion Coman) rezultă că în noaptea de 20 și apoi în cea de 21, comandamentul de la Divizia 18 Mecanizate (în frunte cu

Procesul celor 24

— Domnule colonel Ștefan Demeter, v-am ascultat recent vorbind în calitate de martor. N-am înțeles prea bine — martor al cui?

— Am fost citat, în iulie a.c., ca martor al apărării.

— Sînteți un martor important. Un martor-cheie. Ca șef al biroului de servicii și înzestrare al (atunci) Inspectoratului județean Timiș al M.I. dețineți controlul asupra tuturor mișcărilor, de la dotarea cu arme și muniții pînă la ieșirea și intrarea mijloacelor de transport. Omul cel mai important în caz de alarmă.

— Alarma din 16 decembrie n-a respectat regula. Orice alarmă, din ordinul ministrului, presupunea ridicarea armamentului, măștilor de gaze, bagajelor, mîncării pe trei zile. În proces nimeni n-a subliniat faptul că, la alarma din 16 decembrie, ordinul a fost să nu se ia nimic. În 16 nimeni — nici ofițerii prezenți în piața Maria — nu era înarmat. A intervenit doar plutonul format din 30 de subofițeri de la pază și ordine și sectoriști (adică oameni nepregătiți pentru așa ceva). Efectivele M.I. alarmate și prezente în unități puteau lichida — fără arme — piața Maria în maximum o oră. Mă refer la trupele de grăniceri, la trupele de securitate și la efectivele Inspectoratului. Pe o stradă de 450 metri lungime și 11 metri lățime — cum era cazul în Ma-

ria — manifestația cîtorva sute de oameni putea fi sufocată fără nici un foc de armă.

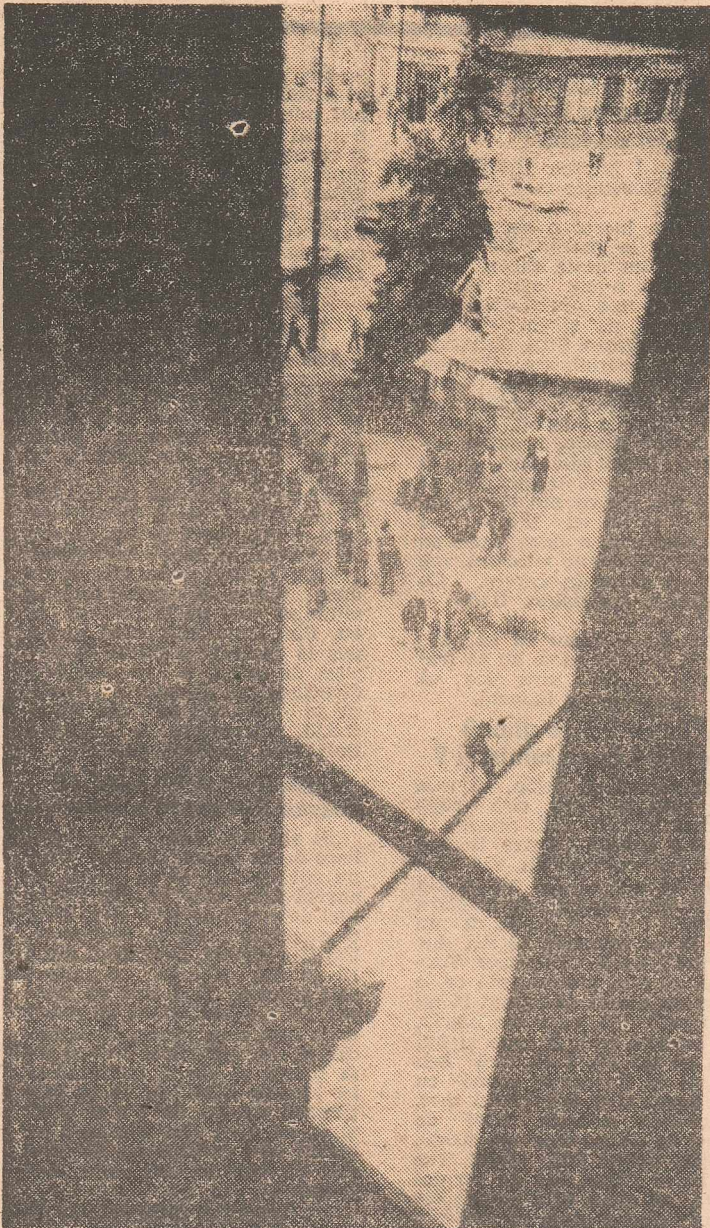
— Adică cei 30 de scutieri făcu o luptă de operetă?

— Adică s-a dat ordin să se intervină cu alte forțe. A cum nu s-a intervenit nici pentru stoparea primei manifestații anti-Ceausescu din Timișoara, deviată din bucuria căliării la Coppa del Mondo, noiembrie 1989, cu cîteva zile înaintea Congresului XIV. Ce ce vă spun e absolut verificat.

— Știu. Dar în același timp, foarte ciudat. Inspectoratul Interne din Timiș făcea cum dădă? Cine era USLA?

— Noțiunea de USLA nu n-a existat din 1980. Securitatea dădă — în termeni exacti — de un serviciu de gardă, escortă și luptă antiteroristă pentru aeroportul Timișoara, pentru pluton antiterorist (format din tineri ofițeri) care nu a intervenit în timpul revoluției respectivei: ofițeri neprimind această misiune. Echipamentul de luptă antiteroristă nici n-a ieșit din magazie. Așa că, ieșit din magazie nici muniție chimică. Pentru mine este absolut inexplicabil de ce s-a cerut muniție chimică de la S.I. cînd aveam destulă în depozitul Inspectoratului.

— Poate că armata începuse renunțe încă din 17, la colaborarea cu dv. Dar să ne întoarcem la arme.

IA ÎNARMA REVOLUȚIONARII

Ștefan Gușe) pregătea o ne de comando pentru irarea liderilor F.D.R. Tot depozitii mai aflăm că, în cop, armata a cerut sprijin Securității care a răspuns fișerul care se ocupă de ră e în concediu și, în conștă, nu poate ajuta cu nimic. Concomitent, iată că reționarii primesc arme, cu es verbal. Iată că apare — aceeași noapte — o scrisoare adeziune...

...urmată, în dimineața de le o altă, semnată de Inspectoratul județean Timiș al Aceste documente există esul verbal îl puteți ve și dumneavoastră) și pot onultate oricând.

Domnule maior, ori dv. i acum pe cartea Interne- ori Internele au jucat ei pe cartea F.D.R. Dacă oua variantă va fi validată uștiție și de istorie, atunci ida din decembrie se re- tituie astfel. Căci, până la i, n-a câștigat F.D.R., ci N. Nu Lorin Fortuna, ci Iliescu. Nu Iulian Vlad, ci Iae Militaru. Întimplător, ra actuală F.S.N. e guver- nental, iar F.D.R. e în opo- Dar să ne întoarcem la decembrie, încercând să absolut obiectivi.

Datorită acelor stații, a- ului Milităriei T.F. și a R-ului, am aflat din timp re sosirea celor 20 000 de ași din Oltenia și ne-am pregăti pentru întâmpla- lor, în dimineața zilei

Ce s-a întâmplat cu ar-

După 22 armata ne-a de- at și a preluat controlul. armele noastre nu se tră- nici un foc. Dar faptul că n deținut a fost foarte ortant.

Din 22, însă, povestea vie- v. se schimbă.

De în acea zi Comitetul ul. al F.D.R. m-a numit ul. al Poliției Municipiului șoara — funcție în care fost recunoscut și de Gar- ana militară în 25 decem- La sosirea mea, la inspec- ardeau documente și se perau arme. Din ordinul

Garnizoanel, nici un cadru al M.I. nu avea dreptul să poarte armă. Așa a trebuit să luptăm cu teroriștii. Îmi amintesc că, în noaptea de 22, am plecat cu trei mașini în căutarea teroriștilor din zona Uzinei de Apă. Singurii care aveau arme erau soldații M.Ap.N. Eram în cămașă albă, cu cravată. O țintă sigură. Am coborât din mașină în plin cîmp, încercînd, la lumina farurilor, să scotocim toate tufișurile din care se trăsesse. După cîțiva

pași, trei subofițeri de miliție (și ei, desigur, dezarmați) m-au încadrat. Din orice direcție s-ar fi tras, ei cădeau primii. Asta m-a impresionat. Hotărîrea de a rămîne în cadru Internelor a fost una subiectivă, luată în acele momente. Cum s-ar zice, am mincat prea multă pîine amară cu oamenii ăștia, ca să mai plec.

— E adevărat că, din decembrie '89 pînă în aprilie '90 In-

spectoratul a fost păzit de gărzi muncitorești?

— Da. E un lucru cunoscut. De altfel, asta a creat multe animozități în rîndul unor cadre M.Ap.N. care ne-au acuzat că refuzăm instalarea lor în inspectorat — pentru pază! —, dar acceptăm „dictatura muncitorimii”. O preferam, însă, unei dictaturi militare.

— Care este poziția dv. acum, — ca maior M.I. — față de convulsiile social-politice ale Timișoarei?

— Aceeași. Deși lucrez în biroul de servicii și înzestrare — deci nu mai am atribuții operative — susțin ideea colaborării cu toate forțele politice și civice și a neintervenției poliției împotriva mișcărilor organizate în stradă. Cred, încă, în posibila înfăptuire a ideilor din decembrie.

— Sînteți optimist, domnule maior. Vă mulțumesc pentru răspunsuri.

MARTOR INCOMOD

În 17 decembrie, după te- nferința cu Ceaușescu, am uit ordin să distribuim ar- gentul din dotare pentru a- rea incintei Inspectoratului. același timp, s-a dat ordin u se deschidă focul, chiar manifestanții escaladează ul.

...decît la picioare?

Nu domnule, am spus clar: u se deschidă focul. Să vă spun ceva: am doi copii. doi erau în stradă. Puteau ge aici, la Inspectorat. Ce am? Trăgeam la picioare? — presupunînd absurdul — i ce tragi o rafală la pi- ce și primul rînd a căzut, o mai trag pe a doua, tot cioare? Nu le zbori creierii a de jos? Chestia asta cu al la picioare e o timpenie. ordinul a fost clar: nu rage. Nici în sus, nici în jos. ec.

Din 18 decembrie au func- at în Timișoara opt „D”-uri Inspectoratului de Interne ale armatei. Susțineți că dispozitiune n-au tras? Răspunsul o să vă șoche- Muniția „D”-urilor este în i. vorbea mult despre ul răpăit de maiorul Ve- a, șeful D-ului de la Spita- județean. Astăzi se știe că ctul lui Veverka „trăiește și ndeva prin Austria. Altce- în 17 și 18 cerul Timișoarei plin de trăsoare. Multe, tra- a sus, au revenit — pe tra- oria curbă — tot în oraș, în ri, în ferestre, poate au ni-

merit și oameni. Cînd e vorba de multime nu poți trage în sus. Gloanțele alea tot jos a- jung. Și acum surpriza: trupele de interne n-au folosit nici un trasor. Altceva: primul repre- zentant al armatei (dl. col. Vi- rel Oancea) a vorbit de la bal- conul Operei în 22 decembrie. Inspectoratul de Interne a transmis în 20 decembrie ade- ziunea la mișcarea revoluționa- ră și la F.D.R. (N. red — afir- mație confirmată de dl. Dorel Curuțiu, revoluționar aflat a- tunci la Operă).

— Deci, în 20 Internele tră- dau partidul?!

— În 20 țineam legătura cu balconul Operei prin stație (!) În 21 o parte din cadre a vrut să depună armamentul. Gene- ralul Nuță a respins propune- rea. În 22 dimineața armamen- tul a fost depus la magazie fără ordin. Mai precis, ordinul a venit la cîteva ore după ce acțiunea începuse.

— Iertați-mă, domnule colo- nel, n-am înțeles prea bine o chestiune: în 22 decembrie In- spectoratul Județean al M.I. a- vea muniția completă?

— Da. Așa am predat-o arma- tel.

— Cum puteți dovedi această afirmație?

— Foarte simplu. Muniția noastră de 7,62 e îmbrăcată în cămașă de alamă. Muniția ar- matei — în tuburi de oțel lă- cuit. Nu putea fi schimbată. Toată muniția de 7,62 în căma- șă de alamă era — și este —

în depozit. E adevărat însă și faptul că, la inventarul făcut după misterioasa etapă teroristă (perioada 3—8 ianuarie 1990) am constatat și lipsa a trei pistoa- le „Carpați” din care unul aflat în dotarea primului-secretar și a 1 800 de cartușe pentru pistoa- le de acest tip. Pînă la data de 8 ianuarie au fost recuperate toate celelalte arme, inclusiv cele 148 de pistoale mitralieră care lipseau, încă în 3 ianuarie, din dotarea noastră. Cu sprijinul armatei am reușit să le gă- sim aruncate prin canale, în parcuri, atîrnate în arbori, lă- sate în stații de tramvai.

— Cu ce arme s-a tras în de- cembrie?

— După muniția folosită și zgomotele auzite în oraș, rezultă clar că pînă în seara de 22 de- cembrie s-a tras cu pistoale mi- tralieră model 1963, de 7,62. Nu s-a folosit muniția „Dum-Dum” cu vîrf exploziv, interzisă de Tribunalul de la Haga. Din 1989 și armamentul „Stecikin” care folosea muniție de 9 mm scurt a fost retras din toate inspec- toratele județene ale M.I. S-a vorbit mult despre gloanțe vi- dia. Nu există gloanțe vidia. Motivul e simplu: materialul vi- dia e foarte casant și ar dis- truge țeava armei. Este, deci, pe cît de inutil, pe atît de scump. „Exemplele” prezentate ca „gloanțe vidia” erau, de fapt, miezuri de oțel ale gloanțelor de 7,62. După 22 decembrie, din cite mi-am putut da seama după zgomot, s-a tras din di-

verse puncte ale orașului (nici- odată aceleași) cu arme auto- mate speciale folosite de arma- tele occidentale, de calibrul 5,6 — cu colector de tuburi și as- cunzător de flăcări. Spre deo- sebiră de armele noastre, cele despre care vă vorbesc fac un zgomot mai estompat (fiindcă ascunzătorul de flăcări reduce și zgomotul impuscăturii) și au trei poziții: foc-foc, foc automat și foc în serie de trei. Rafalele pe care le-am auzit în zona ieșirii spre aeroport, apoi în fața In- spectoratului și apoi — progre- siv — spre centrul orașului erau seci, în serie de trei. Ele au apărut la cîteva minute după ce aeroportul ne-a semnalat pre-zența a trei elicoptere care de- santează (probabil) grupuri de comando. Singura dovadă că s-a tras cu astfel de arme o constituie un tub de 5,6 găsit de o echipă a subunității M.Ap.N. care a urmărit trăgă- torii aflați în mișcare rapidă în zona blocurilor din jurul In- spectoratului. „Proba” aceasta se află în mîinile armatei (am văzut-o), dar din cite știu, n-a fost prezentată Procuraturii mi- litare. De precizat, de aseme- nea, că nici asupra armamentu- lui recuperat pînă în 9 ianuarie nu s-au făcut expertize balisti- ce. Nu s-au păstrat în spitale, nici gloanțele care au ucis sau au rănit. Ceea ce e foarte rău și chiar contrar legilor aflate, și atunci, în vigoare. Erau pro- be care ar fi putut dovedi cu

precizie din ce armă s-a tras pînă în 22.

— Să revenim la muniția M.I. Nici după 22 n-a fost folosită?

— Nu. După 22 s-a tras nu- mai cu muniția armatei.

— În ce mă privește, am re- zerve cu privire la totala ne- implicare a trupelor și cadrelor de Interne. Dar, recunosc, n-am (nici eu) probe cu care să vă dovedesc contrariul. Evidența pare a fi de partea dv. Cum vi se pare că evoluează procesul de la Timișoara?

— În primul rînd, se infir- mă acuzația de genocid (termen care nu s-a folosit nici la Nürnberg). În al doilea rînd, se evită implicarea armatei, deși ea a fost evidentă. Ordinul generalului Iulian Vlad a fost: „Vă ordon să cooperați cu ar- mata!”. Am fost puși în situa-ția de a ne preda, nu de a coo- pera. Iulian Vlad a pierdut par- tida. A fost sacrificat deja în trei procese. Are o condamnare mult mai grea decît șefii lui din C.P.Ex. Ministerul de In- terne a fost paralizat în 22, iar acum e în boxă. Procedînd în acest mod, există puține șanse de a-i pedepsi pe toți adevăra- ții vinovați din decembrie.

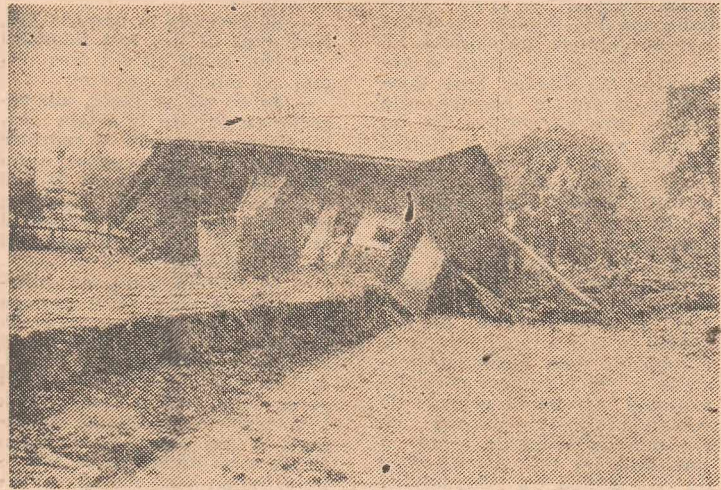
RADU CIOBOTEA ■

P.S. Cu data de 1 iulie colo- nelul Ștefan Demeter a fost tre- cut în rezervă. Fără cerere.

Dezastrul de la Podoleni

Sîmbătă, 3 august. Drumul înspre primărie este spart de apă; mașinile ocolesc prin uliți pline de noroi și bălți de apă neagră și din care nu știi dacă vei mai putea ieși. Trec și eu cu mașina pînă unde pot, apoi o abandonez și mă sui într-o salvară. Încă înainte de a-l cunoaște pe primar, constat excepțională organizare de aici; drumurile au indicatoare cu distanța pînă în centrul satului, unde ulițele sînt închise cu capre de lemn, la răspîntii sînt postați oameni care te îndrumă pe unde să treci. Este dimineață și de sus cade o ploaie măruntă. Zarea este întuneca-

tă, cerul de plumb. Satul este în fierbere. Asupra oamenilor s-au năpustit în dimineața de 2 august două milioane de metri cubi de apă. În Luncași și în partea de sat „După șant” puhoalele au înghițit case, grajduri, animale, au spulberat gardurile și, în final, au năruit munca de o viață a unor oameni și așa neajășiți. La Podoleni apa a trecut peste cimitir, morții au murit a doua oară, de data asta înecați!

Bilanțul este cutremurător: 500 de locuințe avariate, 80 distruse complet, 83 de animale moarte și 10 000 de păsări în-

cate. Șeful postului de poliție, plutonierul major Lefter îmi povestește: „Cumplita ploaie torențială din zona „Mărgineni de pe 1 august a făcut ca apele rezultate să deverseze în iazul 3, mărindu-i volumul. Începînd cu ora 10,45, cînd apa a trecut peste iazul 3 evenimentele s-au succedat cu repezițiune: la ora 24 apa a ajuns în iazul 2, iar peste o oră a ieșit și din acest iaz, făcîndu-și loc pe la 3 dimineață, cînd s-a rupt digul spre iazul 1. La ora 5 dimineață, apa a trecut și peste iazul 1, ultimul iaz care mai putea stăvi prin digul său revărsarea apei peste comuna Podoleni și Costișa. La ora 7 dimineață, digul s-a rupt într-o parte, iar la 9,30 în cealaltă. Apa a intrat în vatra satului, a rupt linia de cale ferată pe distanță de circa un kilometru, a trecut și prin satul Frunzeni din comuna Costișa și așa a început calamitatea.

La Podoleni nu sînt victime, o sirenă a sunat fără încetare

zarea lor. În sfîrșit, organizăm preluarea și înregistrarea ajutoarelor.”

De sus plouă în continuare, lumina este vinată. Medicul veterinar Constantin Secară își organizează echipa de verificare a stadiului mortalităților; foarte activ, deja a început lucrul în partea a doua a zonei Luncași. Și aici, ca și la Răcăciuni, pericolul morminei nu e de neglijat.

Și acum la primar: se numește Gheorghe Axinte, este inginer agronom. Pentru moment dezamorsează zvonurile alarmiste: „Care iaz s-a mai rupt?” Dă telefoane, întrecabă, informează. „Nu există nici un iaz. Nu mai răspîndiți prostii în sat!” De la el aveam să aflăm că, încă din ziua dezastrului, prefectura județului Neamț a intervenit rapid trimînd 5 000 sticle apă minerală, 4 000 piini, 300 kg salam, 300 kg brînză, cazarmament pentru 100 de persoane, corturi și 66 de butelii de aragaz. Sinistrații sînt cazați, o parte la școală, o parte la CAP. Între timp mai sosesse un transport cu apă minerală și piine toate trimise de prefectura județului.

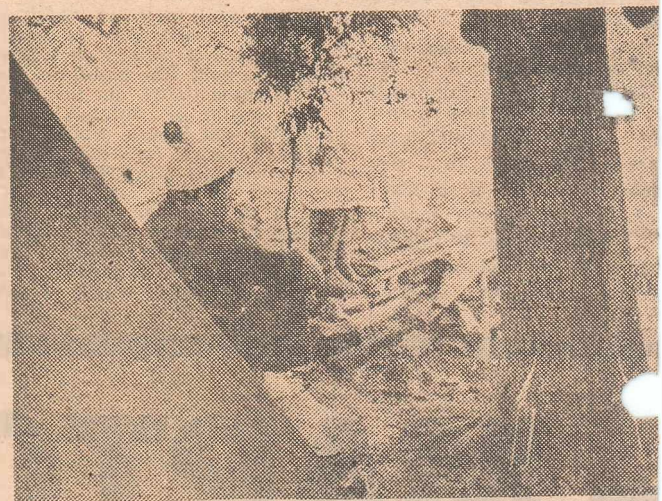
Doresc să scriu aici, ca să cunoască țara: deși m-am mișcat cu cea mai mare repezițiune prin satele sinistrate din Neamț, întotdeauna mi-a luat-o înainte prefectul, care a dispus rapid și eficient măsurile impuse de situație. Numele acestui om este Alexandru Tîbulcă.

Cinste lui!

În fața primăriei mă oprește un bătrîn; își arată palmele și-mi spune cu cuvinte care-i tremură în plîns: „Cu mîinile astea două!”, și înțeleg că nu mai are casa la care a trudit o viață. Plec cu mîhnirea că nu-i pot ajuta deloc pe acești năpăstuiți; doar să le spun cîteva cuvinte bune.

Tie, Lăcrămioară, despre care nu știu încă dacă ai fost sau nu lovită de nenorocire, dar despre care am aflat că te-ai căsătorit de curînd, îți doresc casă de piatră, casă de diamant, să n-o poată cînti puhoalele și dărîma cutremurele și din pragul căreia să mai poți privi zilele fericite care cu siguranță vor veni.

Tuturor celor fără adăpost, vă jur că nu mi se va termina niciodată cîrnela de scris dacă Doamne ferește, guvernanții noștri s-ar culca liniștiți în paturile lor știînd că în Moldova sînt oameni fără adăpost.

Noaptea pe excavator

Locuitorii satului Rotunda, comuna Doljeste — Neamț, au fost salvați datorită intervenției rapide a unui om. El se numește Ciorsac Eugen și este șeful postului de poliție Doljeste. Povestește: „La ora 9 scara, în data de 29 iulie, am fost sesizat de către un cetățean din satul Buruienești că vine apa mare și se inecă oamenii. Am luat repede o mașină de la șosea, și-am plecat. Viitura ajunsese la locuința lui Miron Ana, am salvat bătrîna de 83 de ani, împreună cu alți membri ai familiei și am plecat la Ro-

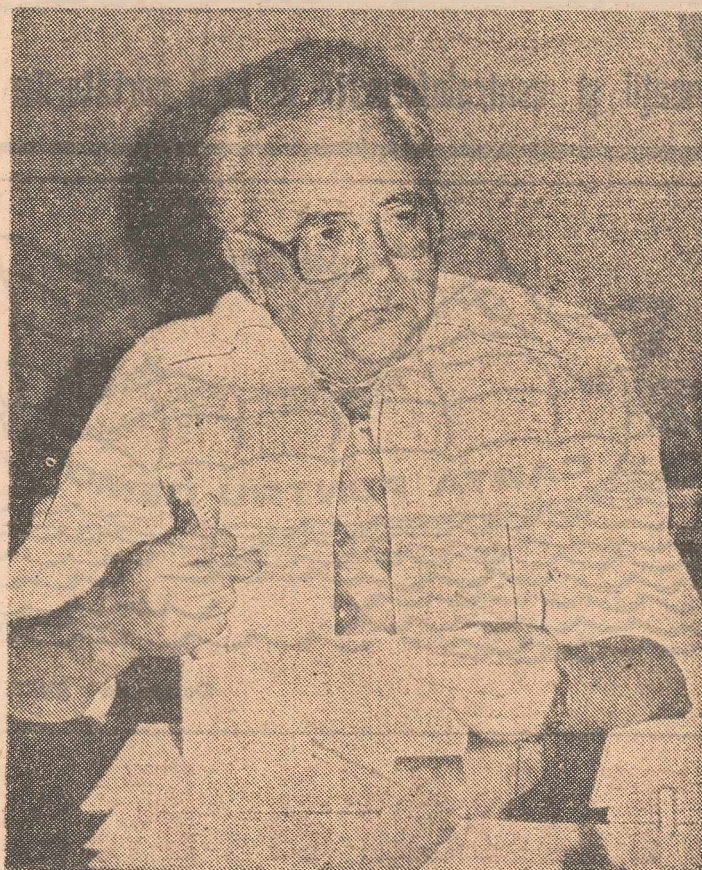
man. Aici am luat legătură cu poliția municipală, care, dul-ei, l-a informat pe dantul garnizoanei. M-am întors cu un car 40 de militari, dar nu putut intra în zonă; ap se ajunsese pînă la b Albuia se mărise cit și curgea cu mare viteză; pătul satului Rotunda de oameni erau cătărăi excavator și strigau dis noi să-i salvăm. M-am de urgență la unitatea și am venit cu 3 tabu de excavator am luat 11 copii, apoi femeile, și bărbetii.”

În satul Rotunda 110 c grav avariate, și 35 c complet. În Buruienești

Este posibilă întoarcerea către agricultură?

O întrebare la care răspunde dl. OCTAVIAN PARTENIE, secretar de stat în Ministerul Muncii și Protecției Sociale,

Fotografie de GIG MOTOIANU

unde să se cunoască pentru a se asocia spre a porni o afacere. Acolo, la club, va fi, de fapt, un centru de informare a ofițerilor de forță de muncă, în care circuitul informațiilor va avea un dubiu sens. Asta o facem fără a avea nevoie de nici o dezlegare de la nimeni.

— Înțeleg că aveți și alte gânduri, pentru a căror realizare, însă, aveți nevoie de „dezlegare” și, presupun, ajutor guvernamental.

— Exact. Pe cei care vor să se întoarcă în agricultură trebuie să-i sprijinim efectiv. Soluția cred că este un credit, pe care intenționăm să-l acordăm (nu noi, Ministerul muncii, că nu avem fonduri) prin intermediul băncilor. Credit cu o dobândă mică, dar care să poată fi, eventual, renegociată, în funcție de mersul afacerii. Credit acordat în niște condiții foarte ferme, banca având drept de control economico-financiar asupra afacerii respective.

— La cât estimați valoarea unui asemenea credit?

— Asta trebuie chibzuit cu mare atenție. Bani se devalorizează. Cu 20.000—30.000 lei, mine nu mai poți face nimic. Și nu putem ignora nevoia unui plug, a unei semănători, a tuturor uneltelor necesare. Creditul va fi variabil, în funcție de agricultura pe care vrea să o practice și de condițiile de la care pornește.

— Vorbeați cu un alt prilej de posibilitățile de asociere a unor astfel de persoane în demararea unei afaceri. Vă gândeați numai la șomeri sau și la asocierii lor cu alte categorii?

— Da, bineînțeles! E în avantajul tuturor o asociere complexă. Eu cred că vom avea succes. De ce? Pentru micii întreprinzători de la oraș am făcut un proiect de hotărâre. Avem deja reacții foarte bune de la președinți, spre exemplu. Bineînțeles, decisivă este hotărârea băncilor. Dar nu numai a lor. Declanșarea exodului către agricultură e o problemă națională.

— În orice caz, nu una care poate fi rezolvată cu bugetul unui singur minister.

— Vedeți, am vorbit deja de servicii, de comerț, adică de condiții materiale civilizate. Pentru a-l convinge pe om să se stabilească la sat mai e nevoie de ceva — de condiții social-culturale. Ele se pot realiza și cu investiții mai puțin, cu condiția, însă, implicării a cel puțin trei ministere: învățământul, sănătatea, cultura. Și, nu în ultimul rând, cultele.

ROXANA PAICU MANOLESCU

N.R. În momentul apariției revistei noastre, domnul Octavian Partenie e secretar de stat în Departamentul de politică salarială și gestiune personal.

Legea pământului văzută prin ochelari de cal

Ion Moraru din București, strada Vlaicu Vodă nr. 23, sector 3, ne roagă cu disperare să-l ajutăm să iasă din hățișul unei situații absurde în care l-a aruncat insolența și reaua credință a secretarului Primăriei din comuna Frumoasa, județul Teleorman. Deși el s-a născut și a trăit în Frumoasa până în 1958, iată că teribilul funcționar al primăriei pretinde că nici un registru nu atestă acest fapt și cu atât mai puțin dreptul de moștenire asupra unui lot de pământ de 1 ha și a unui loc de casă. După ce l-a dus cu vorba și l-a purtat pe drumuri luni de zile, l-a spus verde-n față: „Poți să vii și cu martori, că tot degeaba, nu rezolvi nimic”. Aceasta în timp ce-l cunoaște tot satul, care poate depune mărturie. Dar secretarul neagă

orice evidență, chiar și pe cea a prevederilor Legii funciare. Situația e cu atât mai bizară, chiar suspectă, cu cât se îngustează logica slujbașului comunal: pentru sora lui Ion Moraru, stabilită în sat și ocupând jumătate din casa părintească, a găsit o înregistrare, deși e născută după fratele ei. „Cum vine asta — ne întreabă nedumerit semnatarul scrisorii — cum i se poate fura unui om identitatea, cum se poate să fie dezmoștenit și dezrădăcinat după bunul plac al unui mărunț funcționar?”

La aceste întrebări, așteptăm și noi un răspuns „verde-n față” de la organele Procuraturii, cărora le-am și trimis scrisoarea lui Ion Moraru.

VALERIA DORNEANU

— Domnule ministru, pariul cu agricultura a devenit un loc comun în toate declarațiile oficiale. Aici stăm foarte bine, așa că eforturile trebuie concentrate către salvarea industriei. Să fie, oare, chiar așa? Cum se văd lucrurile din Departamentul de forță de muncă și șomaj?

— Situația este infinit mai complexă. Cred că niciodată mai mult ca în această perioadă relansarea agriculturii și industriei n-au fost mai intim legate, mai dependente, chiar, așa putea spune. Cine nu ține cont de această interrelaționare nu are șanse în nici unul din cele două domenii.

— Țăranul are, totuși, o motivație acum. Pământul este al lui. Iar în agricultură nu există șomeri și nici teama de a apărea.

— Dimpotrivă, aici problema se pune invers. Există o acută lipsă de forță de muncă. Trebuie să-i întoarcem pe oameni cu fața către sat, de fapt, să-i întoarcem cu fața către agricultură, pentru că ei locuiesc la sat. Motive? Primul l-am enunțat deja. Este un fapt real că în agricultură avem peste două treimi femei și bătrâni. Al doilea motiv — restrângerea personalului din industrie, fapt ce curind se va amplifica, deși semnele, cel puțin aparent, sînt minime pînă acum. Există încă o mentalitate, o țară pe care o mai purtăm noi toți, ca și directorii de întreprindere sau administrațiile generale ale societăților comerciale — aceea de a păstra cu orice chip oamenii în întreprindere, de a nu crea niște convulsii sociale, nici măcar niște probleme sociale. Și atunci, printr-un consens la nivelul colectivelor, se acceptă salarii individuale mai mici, pentru a se păstra numărul total de oameni.

— Situație care, însă, nu va putea continua.

— Bineînțeles. Și cred că termenul de scadență e foarte aproape. În nu mai mult de cîteva luni se va ajunge la situații imposibile. În ce sensa imposibile? Din cauza blocajului economic și financiar care există acum în toată economia, orice întreprindere care nu-și onorează plățile la furnizor provoacă acestuia faliment; ba, în același timp, e foarte probabil că intră, ea însăși, în faliment, pentru că nu mai are credibilitate să-și mai cumpere materie primă din altă parte. În condițiile astea, nu mai pot fi păstrați oamenii, oricîtă bunăvoință și oricît spirit de caritate ar exista. În al doilea rând, vor fi forțați, pentru că, fără să aruncăm o vorbă mare, competitivitatea nu înseamnă cantitate, ci calitate. Iar asta implică tehnologii noi, moderne, automatizare, computerizare, informatizare a producției. Cînd ai ajuns aici, se impune automat eliberarea unui număr de oameni. Eliberare care poate fi absolută, pentru cei ce nu-și găsesc un loc de muncă nicăieri, eliberare relativă, cu transfer către alte sectoare. Chiar în cadrul aceleiași întreprinderi, de exemplu, se pot muta, să zicem, în zona de informatică, o parte din cei eliberați din producție — cei care sînt tineri și au o calificare mai înaltă și pot să se adapteze mai ușor, fiindcă au o mobilitate profesională mai mare.

— Astea sînt cazurile ferice. Numărul lor, însă, este limitat, nu?

— Cei puțin în faza actuală și în viitorul apropiat. Tocmai de aceea, în privința celor la care disponibilizarea este absolută, trebuie să intervenim prin măsuri economice și financiare pentru a-l aduce înapoi la sat, mai bine zis, pentru a-l stabili acolo unde locuiesc.

— Care este numărul actual al năvăliștilor?

— În jur de 1 milion și jumătate. Eu nu zic să stabilizăm un milion și jumătate, departe de mine un asemenea gînd, dar ar fi extraordinar dacă am reuși

măcar cu o treime. Asta, în condițiile noi ale fondului funciar, cînd fiecare poate avea un minimum de teren stabilit din care, dacă își poate asigura salariul minim stabilit pe economie, nu mai are dreptul la ajutorul de șomaj.

— O primă măsură, restrictivă, deci. Ne putem baza numai pe ea?

— În nici un caz. Importanțele sînt măsuri stimulative. Dacă nu reușim să influențăm ponderea pe structură de vîrstă a populației în agricultură — prin încadrarea tineretului să asigurăm un echilibru între numărul femeilor și al bărbaților care lucrează în acest sector — înseamnă că pariul de care tot vorbim rămîne undeva, în sfera dorinței. Și asta nu se poate cu măsuri administrative, dăm o lege sau o hotărîre guvernamentală și gata. Soluții sînt, după părerea mea, destule. Prima, despre care am vorbit mult în ultima vreme și care se va concretiza în august, este asigurarea calificării și recalcificării celor care devin șomeri. Să-i pregătăm pentru meserii previzibile cîntate pe piața muncii într-un viitor apropiat.

— V-ați gîndit la niște meserii specifice agriculturii?

— Aici există două aspecte. Meserii specifice satului și meserii specifice agriculturii. Din prima categorie — asigurînd astfel și schimbarea condițiilor de viață la sat — fac parte comerțul, turismul, prestațiile de servicii. Trebuie asigurată toată gama de servicii către populația rurală. Dar nu neapărat numai servicii. Toată lumea, cînd aude de prestații de servicii, se gîndește la service. Ce facem cu confecționarea de produse de diverse tipuri, prestațiile cu caracter industrial, mica industrie, colaborarea cu industria mare, pentru care trebuie să pregătăm oameni, indiferent dacă în acest moment meseriile respective se cer sau nu? Să luăm numai sectorul construcțiilor.

— Desigur, în mod normal, în condițiile în care la sat se va întrona bunăstarea, construcția de locuințe va oferi o mare număr de locuri de muncă. Iar asigurarea tuturor prestațiilor de servicii necesare și a unui comerț civilizat poate fi

ndate 215 locuințe și alte 65 imate, au murit mai multe male și au fost distruse 2 eșe. Apele au tîrît un inecat pre care s-a stabilit mai tîrziu că este un locuitor din sa-Bira. Satul Rotunda oferă vellești de coșmar, așa cum mai la Răcăciuni am văzut; e prăbușite complet, supte ca de o groapă neștiută de temelii, pereți căzuți pe jumate, garduri abandonate, iduri gata să cadă. Pe drum e desfundate din sat trecîni ale Ministerului Apărării Naționale. Maiorul Dorin fte, șeful grupei operative, comuna Doljești îmi spune: rticipăm la repartitia corec-tuturor ajutoarelor primite țară și străinătate. Avem a-ente trimise de Primăria Ro-ului, de mănăstirea Aga-de la multe firme particu- . Ceca ce primim reparti-pe tabele la fiecare cetă-t, de altfel așa procedăm oate ajutoarele.”

ă aflui în ceea ce a mai ră-din casa lui Fîrtade Ludo-Omul lăcrimează și pove-sa: „La 10,30 au venit apele u dat năvală în casă. Am cum am putut și înii m-am la vite. Aveam într-un caiet e bani — 50 de mii de lei, i-am mai găsit și casa-1. la înt. Ce-o să se întîmple cu ?” Pe coasta Rotunda sînt alate 6 corturi militare, aici asc cei care au rămas fără ost. Cel mai nenorocit din este Bălțeanu Vasile, tată copli dintre care unul han-pat. Este și acesta în fața ului, așezat în căruciorul lui nă întreb, așa dintr-o dată au reușit oamenii aceștia urce cu tot cu scaunul cu le pe excavator. Vasile eanu a pierdut toată agoni-sa. Nu mai are lacrimi să i. Bătrina Leahu Ileana și ea la cort. „Cine să mă ească pe mine? Oamenii copli, necazuri, pe capul cui nă duc? Iaca stau așa și mă esc că dacă nu mai am casă ici pensie, de-acu' poate să și moartea să mă ia și pe e.”

corturi sînt paturi de cam-le, saltele, o masă și o lam-Cît timp se va putea trăi ?

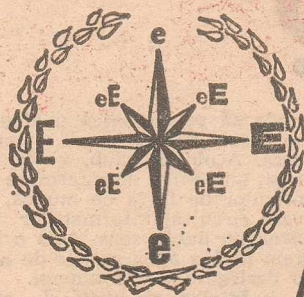
„Înterupția” le la Brăiești

Da, zice Constantin Brin-din Brăiești, județul Iași. ziua de 29 a plouat; și a tat și odată a fost o între-ție de nouri de păduri, și a itea și cum s-ar fi dat dru-un baraj. N-am avut să fugim. Unde să fugi? i poznă mare s-a întîmplat l-arte din casă ni se năruie, dul s-a lăsat de-o șchioa-vai de capul meu. Ne-am a în altă parte, că ne dă loc casă, dar n-avem posibili-

niceru Neculai are 9 copii, d e încă mic, plinge în cova-undeva în casă...Potopul enit, cam după ce au trecut le de la cireadă, îmi spune a lui care era singură a-i cu copiii. S-a umflat pi-și aducea dinspre pădure n și scinduri și vîia toată a. Plîngeau copiii și le spu-n: Pe unde să vă scoată na, dacă valurile sînt așa i. Apa ne-a luat furca și 33 de pui și ne-a subrezit de trebuie să ne mutăm, a stricat păpușoiul din co- . Tare ne-a mai pedepsit anezu.”

comuna Brăiești, satul cel afectat a fost Buda unde le case sînt inundate, și alte va distruse. Asistența me-lă Ioana Florea îmi pove-sa că s-a început catagrafie-populației, în vederea a-lării medicamentelor de pr-inecesitate. În Brăiești s-au agrațiat 85 de persoane, în a 181 persoane. Prin case-nistrate din Brăiești, gir-la lui a cărat grămezi de lem-care au dărimat garduri și eturi. Grădinile au fost fundate în mil. Întorc ma-spre drumul Sucevei, spre locuri pline de jale. Și așa lru de la o nenorocire la , scot cîrticica de la piept care mi-a dăruit-o un pă-e din Răcăciuni, și mă rog ursa mea de creștin orto-sfîntului catolic Anton, să ptuiască minunea și să o-uscă apele, căci astăzi Mol-a este în lacrimi.

ALEXANDRU MIHAILĂ

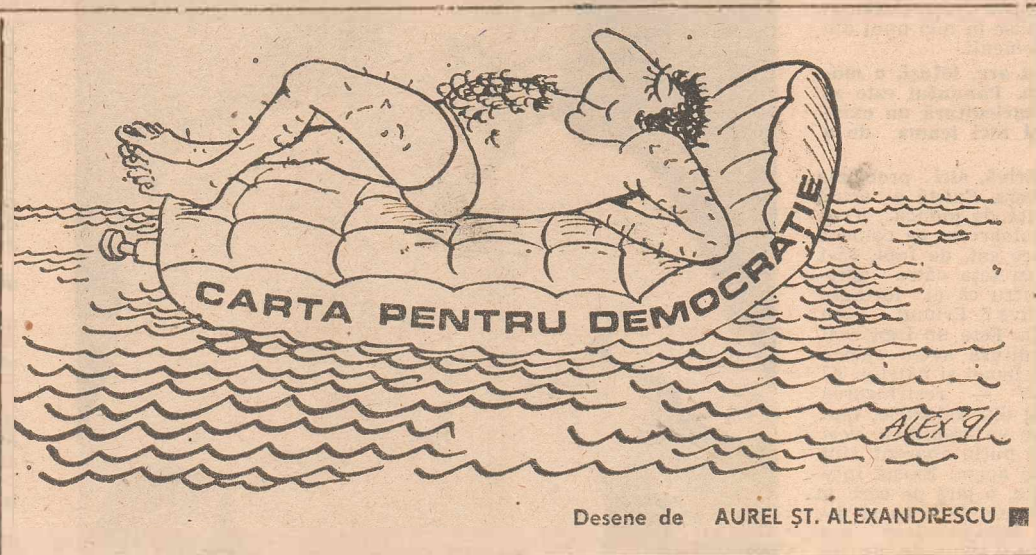
TROMBONUL LIBERRR

Organ periodic de informații și contrainformații al Ligii purtătorilor de față umană

TELEGRAMĂ

Către membrii partidului liber-schimbist stop a-floți despre mine că sint bine sănătos și-mi petrec în continuare vacanța la Eforie Sud stop la Eforie se dă mincare bună stop cazarea e așjiderea stop schimbul de valută e satisfăcător stop nu pot însă sesiza diferența dintre mare și ocean stop valurile sint la fel, plaja e identică stop inecații prezintă aceleași simptome stop trimiteți-mi vă rog de urgență schimburi curate pentru a continua cercetările stop s-ar putea ca rezultatul lor să reprezinte o bombă în lumea științifică de care mă simt tot mai mult atras stop m-am săturat de politică stop promit că voi lăsa partidul pe miini bune stop eh, ce miini gingașe am sărutat aseară stop totuși, pe curind stop al dumneavoastră într-o liberă schimbare Ștefan Cazimir.

p.s. vă rog să-l convocați pe toți membrii partidului și să le citiți telegrama stop apoi multiplicați-o și afișați-o în câteva locuri intens frecventate ale bucurărilor stop cei cu memorie bună s-o învețe pe de rost stop nu e nevoie să învețe și postscriptumul stop în cazul în care apare vreo scițiune în partid voi fi cu îngăduință stop orice celulă sănătoasă se divide stop un organism sănătos înseamnă și diviziune stop la bună vedere stop același ștefan cazimir.

Desene de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

Tabără F.S.N.

Timp de o săptămână, frumoasa și plictisitoare stațiune Govora a fost gazda majorității parlamentare strinsă din toate colțurile țării în vederea desfășurării unor activități de odihnă și instrucție cu caracter politic. Inițiatorul taberei, dl. deputat Marian Enache (F.S.N. Vaslui) a refuzat să prezinte detaliile unei anumite părți a presei, din acest motiv, ziariștii din această parte au căutat pe cont propriu detaliile și un loc de cazare în frumoasa și plictisitoare stațiune de pe malul Oltului.

Nu vom insista asupra amănunțurilor picante: cite kilograme de carne și alune s-au consumat, scandalurile nocturne produse în restaurante de dl. senator Dan Iosif (F.S.N. Giurgiu), de cite ori (ca s-o spunem pe șleau!) s-a dat dl. senator Gelu Voican Voiculescu (F.S.N. Buzău) la nevestele colegilor de Cameră sau discursurile nocturne de la tribuna improvizată din parcul stațiunii, discursuri ținute de dl. senator Gh. Dumitrașcu (F.S.N. Constanța). Nu! Nu vom insista, deși ar

trebui. Trebuie să recunoaștem că tabăra s-a caracterizat prin două aspecte. Primul: absența liderului național F.S.N., primul ministru Petre Roman care, prins cu implementarea reformei pe buzunarele noastre a rămas la București și al doilea aspect: atmosfera de lucru, de conlucrare, de seriozitate, de preocupare în activitatea de însușire a statutului de parlamentar F.S.N.

Lucrările s-au desfășurat în plen, sub conducerea alternativă a domnilor Dan Martian și Tiberiu Macovei (F.S.N. Vaslui — de asta ați auzit?). Lucrările în plen au constat în asimilarea diferitelor practici de sabotare și intimidare a opoziției, de exemplu, în prima zi, s-a bătut din picioare, s-a fluierat, s-a huiuit timp de trei ore și hăutul ar fi continuat dacă în sală n-ar fi apărut bucatarul care i-a chemat la masa de prinz. Doar dl. deputat Marian Enache a continuat să bată din picioare, perseverent, apoi a întocmit o notă de protest la adresa bucatarului care a destabilizat at-

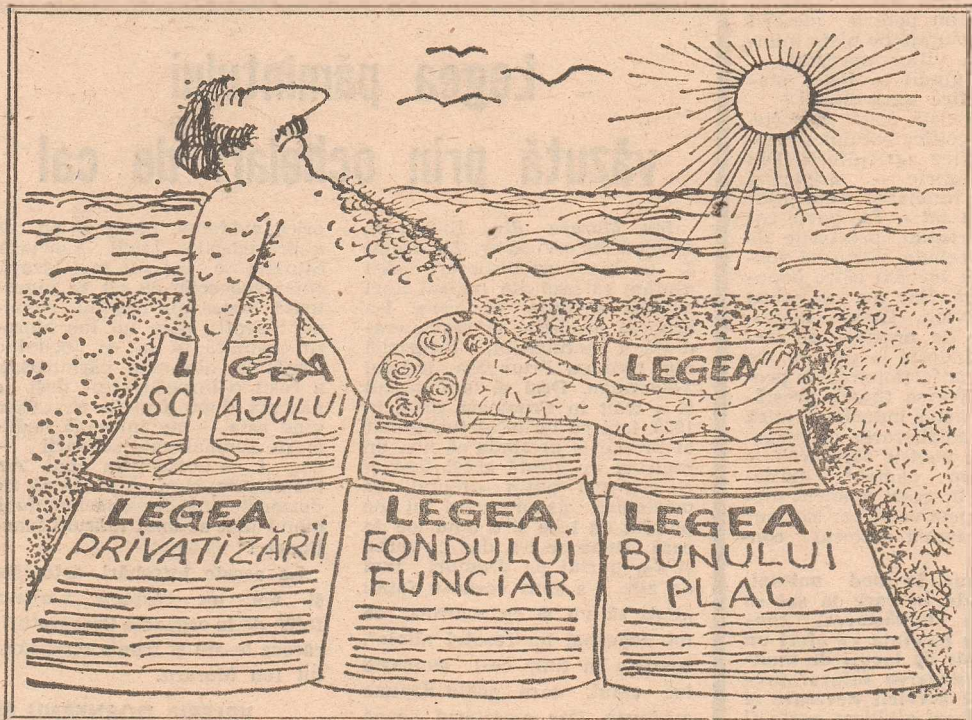
mosfera de lucru — asta de antrenament, ați priceput! În altă zi (de exemplu!) s-a exersat ridicarea miinilor la votare. Dl. Dan Martian a condus exercițiul. Mișcarea, din cite am înțeles, are două părți: ridicarea scurtă a miinii stingi: unu, apoi lăsarea miinii stingi: doi. Unu-doi, unu-doi... a repetat dl. Martian până a adormit. Nu știm ce a visat, dar cind a fost trezit de aplauze, președintele Camerei Deputaților s-a ridicat și a început să scandeze: „Cea-ulescu, pa-ce!” (Chestia asta am fost rugați să n-o scriem, dar noi am scris-o, de-al dracului!).

După masa de prinz, se dădea pauză până la orele 16, timp în care parlamentarii F.S.N. puteau să se plimbe individual sau în grup prin frumusețile stațiunii, să-și ducă nevestele la un Ci-co, să scoată o gazetă locală, să facă politica pe băncile parcului, să trimită un apel la Televiziune sau... să facă ce vor ei! Cenzura n-a existat. Într-un astfel de timp a fost compus imnul taberei de către dl. deputat Constantin Sorescu (F.S.N. București). Imnul sună cam așa: „La noi la instruire, la noi la instruire / E multă fericire, la noi la instruire”. Asta a fost prima strofă. Începând cu orele 16, zilnic, s-a efectuat un foarte serios control medical. Rezultatele nu au fost și nu vor fi date publicității! — ne-a asigurat dl. Virgil Măgureanu, prezent și dînsul în zonă, cu bilet de odihnă la Olănești.

După controlul medical se organizau întreceri de: șah, table, tenis de masă, popice și remy. Întreceri comentate de Ilie Dobre. Nu are rost să ne umplem memoria cu numele câștigătorilor, și-așa aceste nume se pot schimba de la o oră la alta. În serile taberei, cu ajutorul Ocolului Silvic și al pompierilor, s-au organizat focuri de tabără romantice, intime, unde fiecare parlamentar și-a povestit fragmente din viața și activitatea personală. Dl. senator Vasile Moisiș a tăcut. S-au cîntat balade românești și s-au recitat versuri închinete patriei și partidului conducător. Discoteca special amenajată a funcționat degeaba, n-a avut audiență.

Tabăra parlamentară F.S.N., Govora 1991 s-a terminat într-o atmosferă vibrantă, binecunoscută.

PETRE BARBU

VACANȚA PARLAMENTARILOR

LAGĂR DE ȘI ANTREN

Parlamentul e un loc unde oamenii care se pricep să vorbească sint chemați să aibă păreri în chestiuni pe care le înțeleg și, adeseori, în treburi din care nu înțeleg nimic. În Parlamentul României, în gruparea majoritară există o consistență minoritate care n-a scos tot anul un cuvînt. Un parlamentar care face tot timpul e un nonsens. Nonsensul legislativ e un bărbat, a cărui înfățișare aminteste întotdeauna de cineva: de un activist cu probleme agrare în Comitetul județean al P.C.R. Vaslui, de un fost profesor de socialism științific din Lehliu-Sat ori, în cel mai bun caz, de un șef de gară cu dispensă de studii. Mușii Parlamentului poartă cravată bleumarină la cămașă de poplin roz, ceas „Pobeda”, șosete de bum-bac cu înlocuitori și miros sănătos a țigări „Carpați” fără filtru și a săpun de rufe. Ei sint vioi doar în grup, unde pot să se ascundă unul în spatele altuia ca să scoată sunete gîtuite exprimînd, după caz, dezaprobare, uimire, sau adeziune deplină. Sint primii la bufet, unde-și țin rînd, în timpul lucrărilor citește pe ascuns „Sportul”, iar dacă e să numim un moment cînd se manifestă liber, fără nici o rețineră și chiar reușesc să poarte un dialog, acesta e la W.C. Aici vorbesc tare, glumesc just pe teme adecvate cadrului și politiciii și, în general, sint ei înșiși. Dat fiind că nu au toți deprinderea de a trage apa, grupurile sanitare ale Parlamentului, în zilele cu ordinea de zi încărcată, amintesc de acelea ale Sălii Palatului pe vremea „Congreselor țărănimii” și ale feluritelor forumuri de largă reprezentare.

Sarcina grupului majoritar e să voteze și o face temeinic. În zilele în care opoziția trebuie ridiculizată, mușii au jubația suporterilor unor echipe de fotbal din campionatul orașenesc care știu că arbitru a fost cum-

U.D.M.R. LA MUNTE

Acum, cînd am intrat deja în luna septembrie, ne-am bucurat să întîlnim pe unii dintre parlamentarii din fracțiunea democratică maghiară, membrii în Adunarea Deputaților.

Reporter: Deci, iată-ne înapoi la lucru! Mai sint cinci minute pînă la intrarea în șut și am observat că la bufet nu s-a servit încă tradiționala ciorbă caldă. Dar să lăsăm amănuntele. Stimăți parlamentari, am vrea să vă punem niște întrebări privind modul în care ați petrecut această bine-meritată vacanță.

Deputații (în cor): Am vrea să vă spunem de la început că nu ne-am petrecut mica vacanță parlamentară pe malul lacului Balaton, discutînd despre cum să facem pfenig-ul convertibil, după cum insinuează ultimul număr al revistei „România Mare”. Noi am fost la tratament, la Amara (unde am făcut băi și împachetări cu nămol) și am discutat despre viitorul, pe piața europeană, a leului românesc.

Reporter: Ce ziare, reviste, ați citit în scurta vacanță care tocmai s-a încheiat? Ce publicații v-au atras, în mod special, atenția?

Unul dintre deputați: Aș vrea să vă spun că eu citeșc cu sfîntenie „România Mare”, „Europa” și „Săptămîna”. Adică o anumită parte a presei. Sintem abonați la aceste reviste și considerăm (ceia! a probă din cap) că sint un bun îndrumar instructiv-educativ, de „ce să nu facem” în activitatea noastră. Dincolo de asta,

Chiparușul

LA

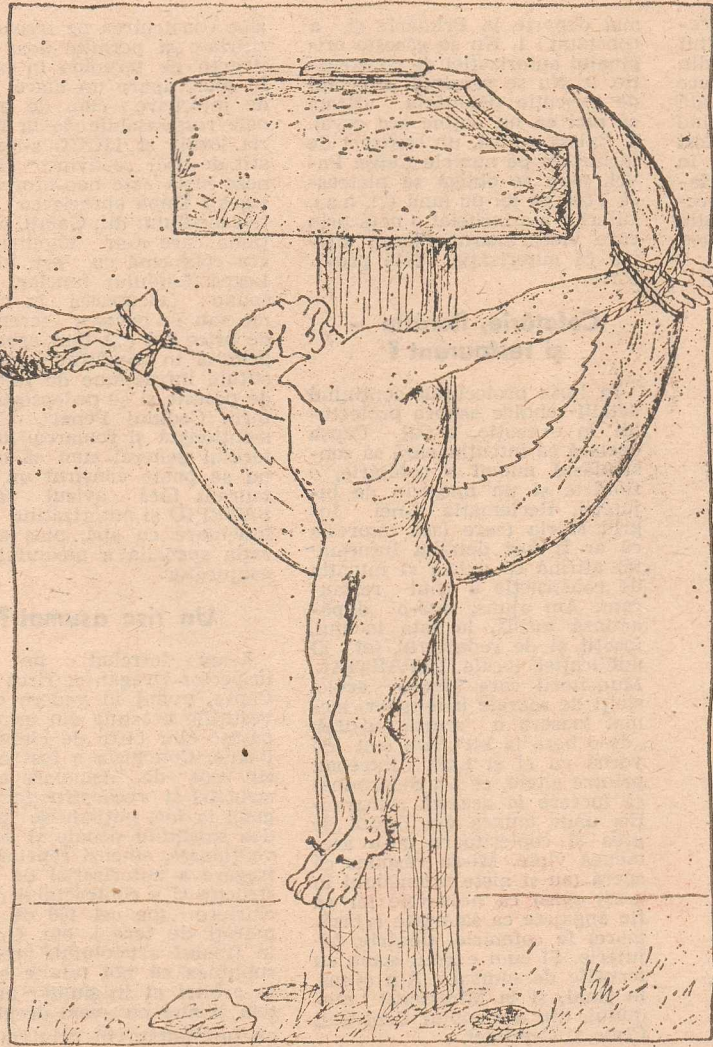
Flacăra

Podul de umor

O invitație pentru câteva zile la Chișinău, ne-a permis să ne cunoaștem colegii de breaslă de la revista „Chiparușul”, o revistă făcută cu profesionalism și pasiune de către citiva oameni optimiști, care dincolo de greutatea care îi pindesc la tot pasul, reușesc să scoată o revistă care e și a noastră.

Plăcut impresionați de ospitalitatea colegilor de la „Chiparușul”, am uitat, pur și simplu, că ne aflăm pe pământ „străin”, simțindu-ne, firesc, ca acasă. Despre măiestria artiștilor plastici de la revista din Chișinău, dovadă stau chiar lucrările lor. Prin tușe sigure, ei reușesc să transpună pe peticul de hirtie suferințele și năzuințele tuturor românilor de peste Prut. Pictori ca Valeriu Ionițoi, Valeriu Curtu, Iurie Simac, Ion Mițu sau I. Rumeantsev, reușesc să facă din „Chiparușul” o tribună de idei. Pre mulți poate că i-a atins de-a lungul anilor usturimea micului ardei iute, armă originală și pașnică în lupta cu Goliatul roșu. „Chiparușul”, ca orice revistă de satiră și umor cu căutare, are haz. În general, hazul e un articol care se găsește greu și se vinde repede.

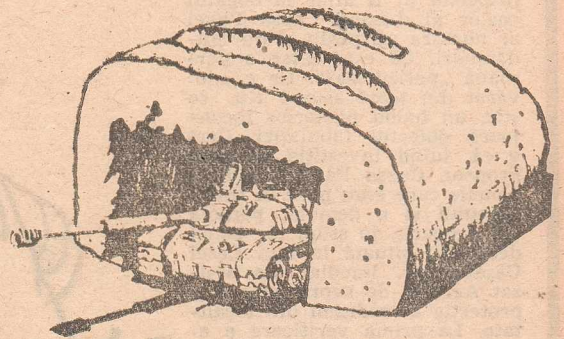
Urindu-le noi succese colegilor de la „Chiparușul”, îi așteptăm cit mai curînd la București... fără a avea nevoie de pașaport!

ION MITU

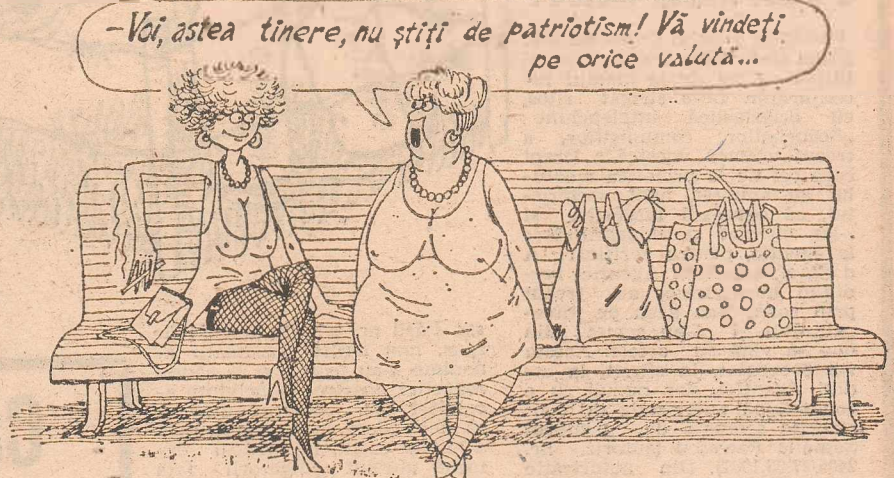
MARGARETA CHIȚCATAIA

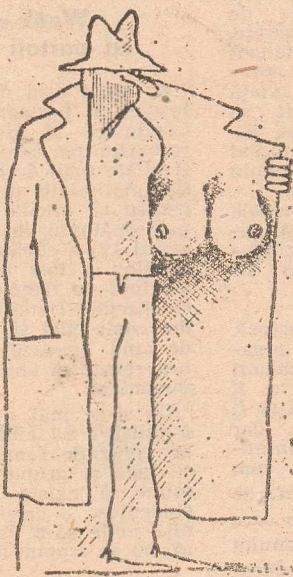
VALERIU CURTU

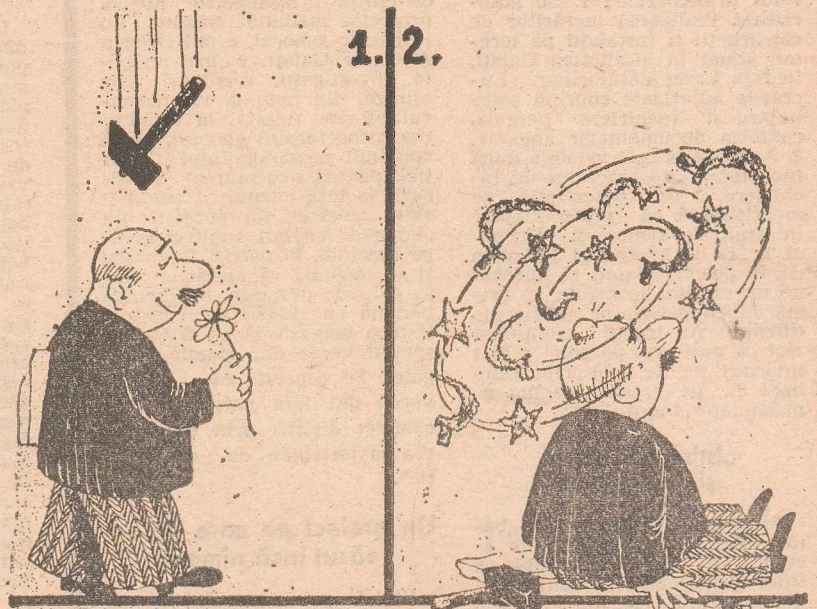
MIHAI LARICEV

VALERIU IONIȚOI

A. CARȘACIEVICI

Pagină realizată de

AUREL ȘT. ALEXANDRESCU
MIHAI ZGUBEA

NĂ
NT

e urecat în
ă se odih-
luri cu re-
ii au acces
ecții fără
ră în nești-
galbene ori
o sau gri
și umplu
egeta".
grup, fac
ănică în
ză cu con-
masă. An-
u, dar efi-
din zi, la
monolitică
ită la co-
jos mîna!
tuit de ac-
ții, dar ac-
ile, simu-
să stea în-
ră citească
„România
ieră de vi-
tohtoni ca-
tămîinii în
lux a hote-
indigestie
holul sub
mpasiune a
atizat. Un
cu o privi-
orice-l in-
gulamentar:
să trăiți!
leputat mo-
e dorul de
erere și i se
e a, nu
roșu al bi-
nenajat con-
ri și depu-
F.S.N.-ului
otoliu a în-
e umedă cu

după cele
de tabără
l în cameră
exe și mai
fața: dacă
nu e.

AVIAN ■

MARE

ce-am mai
ite ceva nou
oastre, ape-

cumva vre-
vreo teorie

t în fugă cu
l) cu mici și
i balcanic);
i Brucan, cu
generalizată
ople". Și cu
de ani nece-
rarea demo-
... îl conside-
Silviu Bru-
ul politicii în

ite subiecte
bordat în va-

or): Am ob-
amendament
privatizării:
nou punct în
ce clar nece-
înăpoi pro-
ile și siro-
te după 23

za, ce-ai mai

dari l): Am
a mare.
să-aiis de cele
făcut

Da, avem de
Să se con-
rator astro-
se vadă mai

(imagine)
SĂLATANU ■

„AFACEREA PARCUL EMINESCU DIN GALAȚI” PE BIROUL MINISTRULUI

N-a trecut mult timp după Revoluție, că gălățenii s-au și trezit cu cineva care voia să se privatizeze, în orașul lor, „în stil mare”. Acest cineva a reușit, în scurtă vreme, să stupefice pe toată lumea. Cum? A dărâmat o parte a parcului central, parcul Eminescu, cel mai celebru loc (exceptând fa- leza Dunării) de plimbare al îndrăgostiților, pensionarilor și tinerelor perechi, cu sugari în landou. Tot orașul a vuit: cine-i personajul?

Un personaj de roman se privatizează

Dacă ar fi să ne luăm după gura tirgului, Pavel Capșa, temerarul întreprinzător cu pri- cina, ar trebui să poată încăpea ușor între filele unui roman pi- caresc. Până și Poliția afirmă despre el că, ar avea destule antecedente penale. Zvonul cel mai senzational este însă cel prin care este identificat cu acela care a vîndut statuia lui Ovidiu din Constanța unor nemici. Mai circula zvonul c-ar fi urmărit de INTERPOL. Un inspector ar fi aflat că bogatul cazier al d-nului Capșa Pavel ar număra cel puțin 20 de con- damnări. Cel este chiar o per- soană „periculoasă”. Ce e ade- vărul din toate astea? Nu se știe, un halou misterios incon- joară obiectul fabulației. Cert e că, luînd investiția pe cont propriu, Capșa Pavel a ridicat bîncile care erau puse în colțul parcului și a demolat pergola (cu acoperiș de stîlpi și bînci dedesubt) situată în fața Casei Căsătorilor. Imediat s-a sesiz- at Agenția de supraveghere și protecție a mediului din locali- tate. La prima verificare a a- cestora, au dat, la fața locului, peste tatăl lui Capșa Pavel.

„Securiștilor, comuniștilor, a trecut vremea voastră!”

Părintele d-nului Capșa nu s-ar putea spune că a fost foarte po- liticos cu cei de la mediul in- conjurător. Le-a strigat ritos, cu eclezastică înțelepciune: „Securiștilor, comuniștilor, a trecut vremea voastră!” Drept care cei de la protecția medi- ului au anunțat, apoi, sectoris- tul, să oprească lucrările, și l-au chemat pe întreprinzător la agenție, pentru verificări. A doua zi, salariații Agenției me- diului inconjurător au trecut prin zonă, l-au găsit pe între- prinzător și l-au somat din nou să vină cu actele. Acesta s-a prezentat, în sfîrșit, la se- diul Agenției, dar numai cu o copie după autorizația de con- strucție semnată de primarul Samoilă Pătrașcu (autoriz. nr. 2405/27.03.1991). Din autorizație reles următoarele: 1. Se au- torizează realizarea lucrărilor de construcții și instalării pe te- renul situat în localitatea Galați, în fața Casei Căsătorilor. Lu- crările autorizate cuprind ame- najare și închiriere pergola, conform documentelor anexate. 2. Autorizația este valabilă după încheierea contractului de în- chiriere. 3. În autorizație se menționează că proiectul este întocmit de arhitectul Durba- că L., de la Institutul Județean de Proiectări Galați și aprobat de un comitet (consiliu) al Pri- măriei, cu Decizia nr. 450/111 din (ilizibil). Ar trebui menționat aici că proiectul pergolei a fost întocmit tot de arhitectul Dur- bacă L., pe vremuri (acum a- proximativ 4 ani).

„Intră în priză” și ministerul

Abla acum începe însă „ba- lul”. Valoarea necunoscută, ea fiind executată prin contribuții dictate de P.C.R. (pe atunci o obîșnuință). Cel de la Agenția pentru protecția mediului au mers la Primărie și au discutat cu viceprimarul Florea care a susținut că e normal ceea ce se întîmplă, deoarece el consideră

că lucrarea executată va fi mai frumoasă decît cea existentă. Agenția ASPM din Galați pînă aici a putut ajunge. În același timp, sosește însă la minister și o reclamație care atrage atenția asupra celor petrecute. Reclamația este semnată de o persoană (Ingrid Maria), care se prezintă ca „studentă la Facultatea de Mecanică din Ga- lați”, cu domiciliul în „Galați,

pînă la urmă, în minile inspec- torului general). Nu s-a putut vedea dacă spațiul distrus din fața și spatele pergolei face parte din lucrarea aprobată provizoriu (distrugerea fiind definitivă). Bîncile au fost desființate și transportate în magazia Primăriei (după decla- rația d-nului Comăniță, direc- torul IJGCL Galați). Delegația de la Protecția Mediului a mers

mai departe la Primărie și a constatat: 1. Nu se găsește ori- ginalul autorizației de construc- ție. 2. Nu se prezintă proiectul de execuție (Primăria afirmă că nici ea nu deține așa ceva). 3. Există, totuși, un contract de închiriere pe numele Capșa Pa- vel, care se obligă să plăteas- că 1800 de lei pe lună (?!, n.a.). Ulterior s-a încheiat o notă prin care viceprimarul Florea afir- mă că autorizația este provi- zorie.

Cofetărie, florărie — și restaurant?

În lipsa proiectului conținînd detalii tehnice asupra proiectu- lui în execuție, d-nul Capșa declară că intenționează să con- struiască numai o cofetărie, o florărie și un magazin de bi- juterii. Reclamația d-nei In- grid Maria (care lasă impresia că ar fi fost detaliat informa- ta) afirmă că există și intenția de construcție a unui restau- rant. Am ajuns, într-o după- amiază toridă, la fața locului, însoțit și de redactorul șef al publicației locale IMPARTIAL. Muncitorii care lucrau acolo, sleiți de soarele înăbușitor, toc- mai luaseră o scurtă pauză, „de-o bere la kil”. Am stat de vorbă cu ei și l-am întrebat, printre altele, ce l-a determinat să lucreze la această construc- ție, unde munca era destul de grea și copleșitoare pe-o ase- menea viepe. Mi-au răspuns că speră (au și niște promisiuni în acest sens) ca nevestele lor să fie angajate ca salariale (vinză- toare) la cofetărie, florărie, bi- juterie. Și cum e greu acum cu locurile de muncă... Am ajuns, în final, și la Ministerul me- diului, din ansamblul Centrului Civic al Capitalei.

Pentru cine va semna ministrul?

D-nul inspector general Ale- xandru Drăgan a avut, în acest caz, o poziție foarte clară. Iată ce ne-a declarat: s-a încălcat flagrant legea nr. 18, art. 33, prin care se interzice atribuirea de terenuri pe care s-au exe- cutat investiții, în afara de im- bunătățiri funciare — și legea mediului nr. 9 din 1973, art. 25, alineatul c (interzicerea ampla- sării unor lucrări pe spațiul verde). În plus, s-a mai încălcat legea investițiilor, care inter-

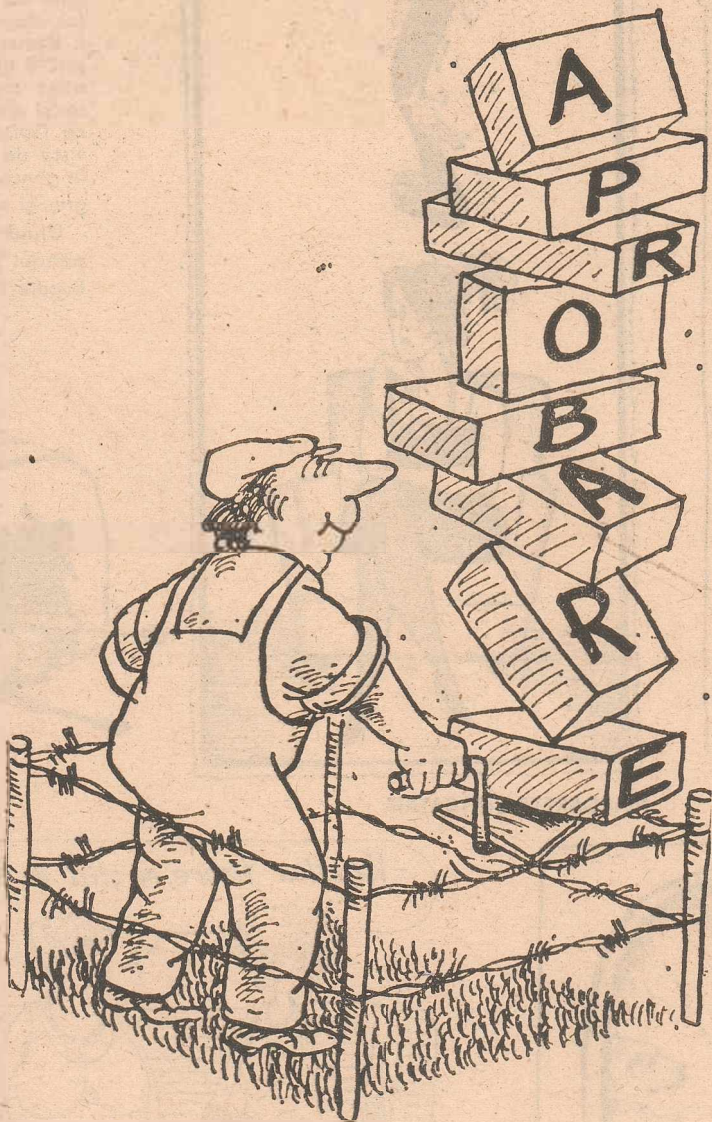
zice construirea pe terenuri în- chiriare și permite doar con- strucții pe terenuri în posesie. În plus, apare un mare semn de întrebare: cum de persoa- nele responsabile de la Primă- ria locală și IJGCL s-au lăsat atât de ușor „convinse” să se- mneze niște acte neconforme cu legea? După aprecierea Agen- ției mediului din Galați, o sanc- țiune care s-ar impune ar fi cea conformă cu art. 87 din Legea fondului funciar, care spune: „Ocuparea în întregi- me sau în parte a terenurilor de orice fel (...) fără aprobarea primită în condițiile legii, con- stituie infracțiune de tulburare de posesie și se pedepsește con- form Codului Penal”. Merită menționată și remarcă inspec- torului general cum că oricum nu se poate construi un res- taurant fără avizul fostului SANEPID și autorizațiile de a- limentare cu apă, plus autori- zația specială a mediului in- conjurător.

Un risc asumat?

L-am întrebat pe d-nul inspector Drăgan ce riscă d-nul Capșa, avînd în vedere că in- vestițiile acestuia din urmă de- pășesc clar cifra de câteva mi- lioane. Concluzia a fost că ris- cul este de demolare a con- strucției și reconstrucție a per- golei la loc, putîndu-se preve- dea sancțiuni penale și contra- venționale, amenzi repetate, re- tragere a autorizației de con- strucție și a contractului de în- chiriere (pe cei 160 de metri pătrați de teren), etc. Oricum, în finalul articolului, vreau să subliniez că noi nu ne erijăm în arbitri ai litigiului; nu pu- tem și nici nu avem dreptul să ne pronunțăm în privința rez- olvării cazului. Datoria noas- tră profesională este, doar, de a-l prezenta, cu lux de amă- nunte și cît mai obiectiv cu putință. De hotărît va hotărî d-nul ministru al mediului, d-nul Eugen Pop, în urma ra- portului prezentat de inspec- torul general, Alexandru Drăgan, iar hotărîrea va fi comunicată spre aplicare Agenției Medi- ului din Galați.

MIHAIL GĂLAȚANU ■

Desen de
AUREL ȘT. ALEXANDRESCU ■

str. Păcii nr. 27”. (În treacă fîe spus, mai multe reclamații a- nonime s-au primit și la sediul redacției noastre, în privința a- celuiși caz, determinîndu-ne să descindem la Galați pentru a studia cazul, în spiritul da- toriei absolut obligatorii față de cititor.) Ministerul pentru protecția mediului trimite un inspector general, d-nul Drăgan Alex., la Galați, pentru anchetă, investigații, verificări. Se ajunge, din nou, la viceprima- rul Florea. Acesta, la solicita- rea inspectorului general, cere sprijinul comandantului Poli- ției, pentru executarea verifi- cării la fața locului. Acțiunii îi sînt „alocați” doi polițiști din „bugetul” ordinii publice. Echi- pa descinde în parcul Eminescu și se constată că lucrările sînt în curs de execuție. Se închide pergola cu zidărie, se constru- iește o magazie și un W.C. pe spațiul verde din spatele per- golei. Se constată că „spațiul verde din fața pergolei este complet distrus prin depozita- rea materialelor de construc- ție”.

Un proiect pe care nu l-a văzut încă nimeni

Nici la prima verificare, nici la a doua, Pavel Capșa, zis „Piti”, nu a prezentat nici con- tractul de închiriere, nici pro- iectul de execuție. (O copie a contractului a ajuns, totuși,

Căminul studentesc — un infern!

Căminul studentesc P 2 și P 3 din Regie merită văzut măcar pentru numărul record de gea- mări sparte, „cu pumnul, cu piciorul, cu pietre sau cu sticle”, după cum ni se plînge portă- reasa. Și totuși, e un cămin de fete. „Da, dar intră cine vrea și cînd vrea, eu n-am cu- rajul să interzic băieților lucrul acesta, m-ar omori. Veniți să vedeți ce-i aici vinerea și sim- băta noaptea: fac chefuri, se îmbată și pe urmă sparg tot ce le iese în cale. Cînd vîd că n-o mai scot la capăt cu ei, chem poliția. Cei mai răi sînt arabi. Acum două săptămîni, niște arabi i-au tăiat pe doi studenți români chiar în fața căminului nostru. Dacă ar fi făcut ai noștri așa ceva, ime- diat i-ar fi găsit poliția, dar pe arabi i-a scăpat”. Fetele cu care am vorbit mi-au confir- mat spusele portăresei: pentru multe dintre ele, sfîrșitul săp- tîmînii înseamnă coșmarul che- furilor ce se lasă cu scandal și cu tot felul de idei trîznite din partea organizatorilor. Așa că, pentru cele care rămîn în că- min la sfîrșitul săptămînii, „distracții” există. De plecat din București e greu: trenul

costă enorm și nici cu „nașul” nu prea mai ține, s-a „liberali- zat” și el. O ieșire în oraș, așa, numai de dragul privitului, nu tentează pe nici una din stu- dente care trăiesc din bursă și din câteva sute primite de acasă. Unele, mai descurărețe, s-au lipit de cite un student străin și se pare că s-au apro- piat de standardele de viață internaționale. Dar cu atît se aleg, intrucît mai toți se în- torc în țările lor, promițînd „Am să-ți scriu”, iar ele rămîn adesea studente întîrziate. „În cămin, ne spune Daniela Rotariu (anul V Chimie) n-avem televizor, n-avem biblio- tecă, n-avem nici măcar li- niște”.

În fostele săli de lectură, pustiite și devastate, se orga- nizează chefuri sau vizionări de filme. Sigur că fetele ar fi preferat ca aceste săli să-și fi păstrat destinația inițială, dar nimeni nu știe ce s-a întîm- plat cu mobilierul, după cum nu se știe cum a folosit șefa, de cămin cei 70 000 de lei pe care i-a strîns la începutul anului și din care nu s-a cumpărat măcar un ghiveci. Ca să nu

mai vorbim că au dispărut fără urmă multe din obiectele din dotarea căminului: mobilierul din holul de la intrare, perde- le, draperii, mochetă.

Week-end cu cartofi prăjiți

Ca niște ochi de pisică stră- lusec, în întinericul holurilor Căminului 22 (de nefamiliști), reșourile pe care sfîrșie inva- riabilele tigăi de cartofi prăjiți. Cei mai mulți procedează așa, pentru că oficiile sînt oricum neîncăpătoare, iar cel de la etajul IV, a căpătat o altă des- tinație: a fost transformat în locuință de femeia de serviciu. O cheamă Dumitra Ion, are doi copii mici și, de 21 de ani de cînd lucrează în București, n-a reușit să obțină măcar o garsonieră.

Ce și-ar mai dori studenții familisti? Să aibă și ei cămi- ne chiar de familisti, deci nu cu baie și grupuri sanitare co- mune, să existe în complexul studentesc o creșă și o grădi- niță unde să-și lase copiii și... să, nu se scumpească cartofii.

VALERIA DORNEANU ■

Domnule

Redactor șef,

Am citit cu viu interes ancheta publicată în revista pe care o conduceți, „Corupție la prefectura din Cluj” (nr. 26 din 26 iunie—2 iulie 1991). Interesul manifestat de mine nu este întâmplător. Ancheta a surprins doar un moment al „bătăii peștelui”, omițând alte tălășii practice cu fervoare și nu „pe gratis”, de respectabile instituții cu un important rol economico-social, dar care suferă de grave carente organizatorico-morale. Carențe, este, de fapt, puțin spus. Abuzul, încălcarea legii (a celor care mai există), sfidarea, manifestarea bunului plac pe feudele incredinate politice, practicate în mod curent de prefectură, primărie, întreprinderi de mare utilitate publică sunt curențe.

Domnule redactor șef, parcă ar fi sfârșitul lumii! Fură cine poate, cei aflați la putere își aranjează un pat cald pentru zilele mai „friguroase” ce, cu siguranță, vor veni și pentru ei. Fiindcă nu se mai poate! Entuziasmul nostru patriotic, minunata noastră democrație cucerită cu jefă a deschis drumul unor manipulații de cea mai ordinară speță! Ar mai fi multe de spus, dar nu vreau să vă mai răpesc timpul.

Grădina de pe str. Alverna, nr. 23 mi-a fost închiriată de către I.C.R.A.L. Cluj în 1984 prin contractul de închiriere nr. 500635 din 26 mai 1984. De la această dată am folosit grădina achitându-mi datoriile care mi s-au cerut inclusiv pe anul 1990, dar nu am fost solicitată nici într-un an să-mi reînnoiesc contractul. Cu civa timp în urmă am fost sunată de dl. Todoruțiu Ioan Teofil ca să-mi spună că i-a fost atribuită magazia dărăpănată care mai exista (dar figurează ca demolată), ca și locuință formată din apartament de două camere și dependințe. Nici primăria, nici I.C.R.A.L.-ul nu s-au oboșit să mă înștiințeze asupra acestei hotărâri. Abia după ce am vorbit cu dl. prefect Zanc am primit (fără îndoială s-a dat un telefon) la începutul lunii iulie următoarea înștiințare din partea Regiei autonome de administrare și întreținere a fondului locativ: „Contractul dvs. de închiriere pentru terenul din str. Alverna nr. 23 a expirat

la 31-XII-1989, iar începând cu 1-1-1991 contractul dvs. nu se mai prelungește”. Semnează ing. Dan Popescu, director, și ing. Valentin Ciurea, șef serviciu fond locativ. Adresa este înregistrată în 20-V-1991 cu nr. 4430. Ni se par mai mult decît evidente preocupările celor de la I.C.R.A.L. în zilele Revoluției. Tărășenia este cunoscută cu atît albă. Domnul prefect Grigore Zanc în lipsă de alte argumente aplează la unul care i-ar face cinste și lui Kant: „Ați folosit destul grădina, să o mai folosească și alții”. Numai că în categoria „alții” se înscriu propriul frate, cumnata și părinții acesteia. Ce să zic, părinții sînt bine aranjați la Ileanda, unde au o gospodărie frumoasă, se pare că mai au ceva pămînt și în alte părți, dar de ce să nu aibă și în Cluj ceva? Ei sînt oameni stringători și nu scapă ocazia de a pune mina pe tot ce se poate.

N-a contat că grădina a fost cultivată, că am investit bani pentru a o pune la punct. Un om cinstit n-ar fi acceptat să beneficieze de munca altora, dar cei în cauză n-au avut nici un moment de ezitare. Pur și simplu au furat vișinile, căpsunile (cultivate de mine) fără să spună nici mulțumesc. Mai mult, împreună cu briganzi de la I.C.R.A.L., fără să fiu de față, au sustras unele și alte obiecte existente la grădina. De, știu că au în spate pe dl. prefect și alte persoane cu funcții de răspundere.

N-am primit nici un răspuns la cererile trimise în 1990 primăriei și I.C.R.A.L. pentru a-mi atribui spațiul respectiv pentru construcție. Din păcate, n-am și eu o rudă pe undeva pe sus și nici mijloace de sensibilizare a unor persoane.

Ar fi multe de spus, dar lucrurile sînt așa de murdare, încît îmi vine greață. Cum este posibil ca acum cînd avem șansa unei democratizări reale a vieții noastre politico-sociale să facem mai multe abuzuri și mai abjecte decît pe vremea lui Ceaușescu? Am lucrat în învățămînt, dar n-am fost membru de partid cu toate presiunile care s-au exercitat asupra mea. Și ajung să văd acum că fosti membri de partid care au avut funcții de răspundere și au trăit bine înainte, au ajuns acum fesenști (poate miine vor ajunge liberali sau țărăniști, depinde de interesul lor personal) și își permit să comită abuzuri, să sfideze oameni cinștiți, opinia publică. Vreau să vă spun că nu s-a reziliat contractul nici unui fost

nomenclaturist care avea aceeași situație ca și mine (și sînt destul în Cluj). O adevărată mafie a celor aflați la putere acaparează tot ce poate duce la îmbogățirea lor rapidă, la consolidarea pozițiilor cucerite, la promovarea

unor rude și prieteni în posturi importante. Este dezagustător, domnule redactor șef.

OLGA RUS,
aleea Bălsora, nr. 11,
ap. 39 cod : 3400, Cluj-
Napoca tel. : 95/159767

Nu ne vindem țara!

Jertfa de la Hășdate

Timp de un sfert de veac suferise preotul Ioan Robu de la Hășdatele Gherlei din pricina persecuției. Arestat și ridicat din familie în seara de a-jun al Crăciunului (1952), firavul preot avea să se înapoieze după două jerni de la Canal. Venea într-o stare jalnică, cu fizicul și psihicul zdruncinate, ceea ce avea să ducă la un deznodămînt previzibil dar de necrezut.

Slăbit fizic și psihic, cum și-l amintesc cei apropiați preotul se îmbolnăvise grav și, pierzîndu-și în cele din urmă memoria, el ajunsese să cutureie **incognito**, ascemni lui Avram Iancu al moților, ținuturile Someșurilor și Maramureșului. Descoperit ulterior la Sighet după un anunț de ziar, bietul părinte Robu fusese adus acasă, unde și-a dat obșteșul sfîrșit la 21 iunie 1972. Și-a dat astfel viața pentru credința pe care o măsurisese și după moarte pe piatra de la cîmpii:

„Sfîntă mi-a fost credința / Pentru care am suferit. / Alb ca și zăpada / A fost al meu sfîrșit”.

Sublimă în semnificațiile ei adînci, asadar, în măreția simplității expresiei ei anonime, jertfa de la Hășdate intrase de-acum mai mult în legendă decît în istorie. Totul în jur sugerează spiritul preotului martir: mormîntul, inscripțiile, locul marcat al vechii bisericute ce se stînsese și ea odată cu fostul ei slujitor, răstîgnirea-monument de la poarta casei în care a locuit, curtea, interiorul casei, camera în care se retrăsese slujitorul altăru pentru rugăciune, totul amintește de sacrificiul vieții preotului în rezistență.

Sfîrșitul său întunecat, dramatic, contrastează însă prea puternic cu figura luminoasă a celui ce

a fost „inimosul părinte Ioan Robu”, care, împreună cu soția sa, — „mărinimoasa preoteasă d-na Laura Robu”, cum îi numea presa din timpul războiului pe cei doi soți — își legaseră numele de ridicarea unei biserici noi în satul Batin (jud. Cluj), una dintre cele mai moderne biserici sătosești din regiune. „Măreata biserică de piatră construită într-o comună în care casele sînt încă acoperite cu paie, cum cîlim în aceeași presă a vremii, va arăta cărarea generațiilor ce vor să vie pe calea jertfelor și credinței confirmate prin fapte” (Tribuna Ardealului, 5 oct. 1943, p. 5) Și într-adevăr vie a rămas pentru generații pilda căii jertfelor și credinței confirmate prin faptele cîtoror numitei biserici.

În marea lor modestie și puritate sufletească, cei ce au fost soții martiri Robu de la Hășdate nu așteaptă răsplătă, comemorări. Și pe urmă: „Cei vii măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nici o răspătă, fiindcă pînă și amintirea li se uită” (Eclesiastul, 9,5).

Adevărurile biblice sînt veșnice.

Grigore TOPAN

O bibliotecă pe drumuri

În numele a 50 000 operatori meșteșugari din Municipiul București (dintre care 6 000 de handicapați) și a familiilor lor, Clubul și Biblioteca ce aparțin Cooperativei Meșteșugărești din București vă adresează următorul apel:

Aceste două instituții au luat ființă în urmă cu 30 de ani în clădirea din str. Ienăchiță Văcărescu nr. 20, sector 4 (telefon: 13 61 19). Fondul de carte al bibliotecii este de 250 000 volume, valoarea totală a gestiunii celor două instituții fiind de

CURIER JURIDIC

MIHAI OCHEANA, com. Văleni, jud. Vaslui:

a) Urmează a vi se stabili dreptul de proprietate potrivit terenului adus de dv. în cooperativă ca membru cooperator, respectiv, față de 2 ha.

b) La moștenirea terenului mamei dv. de 0,60 ha, pot veni toți frații. Stabilitatea dreptului de proprietate se va face în acest caz pe numele tuturor moștenitorilor.

c) În ambele situații se aplică dispozițiile Legii nr. 18/1991 privind fondul funciar. Se va aplica apoi legea dreptului comun pentru a vi se stabili dreptul dv. din proprietatea deținută împreună cu toți frații.

d) În speță, nu are relevanță posesiunea terenului peste 30 de ani.

CONSTANTIN BELCEA, Zimnicea: Nu ne îndoim de realitatea constatărilor dv. Am fi preferat să ne re-dați, dacă cunoașteți, cite ceva din cauzele acestora. Așteptăm să reveniți.

MIHAELA CONSTANTIN, București:

a) Numai consiliul de administrație, eventual com-partimentul salarizare din cadrul unității dv., vă poate da relații cu privire la structura salariului ce-l primiți.

b) În cazul dv., impozitul aferent salariului primit este redus cu 20%, reținându-vi-se cu peste 200 lei mai puțin.

c) Potrivit art. 2, alin. 1 al Hotărîrii Guvernului nr. 52/1991, venitul lunar impozabil cuprinde și sumele realizate și plătite din fondul asigurărilor sociale de stat.

d) În perioada îngrijirii copilului în vîrstă de pînă la 1 an, beneficiați și de sporul de vechime neîntreruptă în aceeași unitate.

e) În cazul dv. nu se poate pune problema restituirii impozitului reținut, neexistînd temei legal pentru o asemenea operațiune.

f) Hotărîrea indicată mai sus nu prevede scutiri de impozit, ci numai reduceri.

g) Nu apreciem dacă e normal sau nu să vă oprească impozit. Avem doar calitatea de a contribui la înțelegerea și aplicarea legii existente în interesul dv.

CORNELIU OLTEANU

4 300 000 lei, rezultată din contribuția exclusivă a membrilor cooperatori. Clădirea în care activăm — proprietate a R.A.I.A.L. BERCENI — are aproape 800 mp, spațiu oricum insuficient pentru depozitarea și manipularea volumului de carte și pentru activitățile clubului și bibliotecii.

Am făcut această prezentare sintetică avînd în vedere situația conflictuală ce s-a creat de cînd între noi și guvern. În ultimele zece zile s-au prezentat la sediul nostru reprezentantul guvernului (dl. Mares — subsecretar de stat) și dl. Ilina (reprezentant al R.A.I.A.L. BERCENI) care ne-au somat să evacuem imediat clădirea intrucît ea este repartizată în prezent guvernului; de fiecare dată au fost însoțiți de un grup de persoane însărelnat în mod practic cu evacuarea abuzivă. În toate aceste ocazii, noi (cinci femei și un bărbat) am solicitat documente legale, care nu ne-au fost pre-

zentate, oferindu-ni se, în schimb, atitudini arogante, insolente și extraordinare presiuni morale, ca să uculminat cu prezența demonstrativă a unui grup de polițiști în ziua de 25 iulie a.c. Reprezentantul R.A.I.A.L. ne-a comunicat faptul că s-a realizat contractul nostru de închiriere, al cărui titular este forul nostru tutelar: Uniunea Cooperativelor Meșteșugărești din Municipiul București, str. Gabroveni nr. 57 — președinte: Grigore Mosor, tel.: 13 73 13.

În fața acestor abuzuri repetate ale unor organisme de stat, vă rugăm să ne sprijiniți în restabilirea priorităților firești și legale, altfel vor fi aruncate în stradă un club și o bibliotecă, pentru instalarea unor birouri îndiferent cui aparțin ele. Vă mulțumim

30 iulie 1991

PERSONAL A
CLUBULUI
ȘI BIBLIOTECII

Spre cine se înclină balanța?

Fotografii de GIG MOTOIANU

POȘTA REDACȚIEI

TRAIAN SABĂU — Drobeta Turnu-Severin, str. Banatului, nr. 3: În răspunsul primit de la Ministerul Muncii, ni se precizează că dosarul dumneavoastră de pensionare a fost soluționat cu întârziere datorită numărului mare de dosare depuse. Probabil că pe adresa ministerului au fost trimise tot atîtea scrisori cite dosare, ceea ce și explica de ce, la adresa noastră din 23.I.1991, am primit răspuns abia la sfîrșitul lui iulie, timp suficient ca cititorii să-și piardă încrederea în noi, deși, după cum vedeți, am acționat cu promptitudine.

VALENTIN MUNTEANU-LAMBRU — Timișoara, str. Liviu Rebreanu, nr. 133: Am citit cu plăcere rîndurile dumneavoastră. Vă mulțumim pentru gîndurile frumoase pe care le nutriți față de publicația noastră. Am reținut sugestiile, ca și interesanta cronică plastică. Din păcate, din lipsă de spațiu, nu o putem publica. Am fi fost onorați să vă fi avut acționar, dar „Flacăra” nu vinde acțiuni, ceea ce nu înseamnă că nu puteți fi unul dintre colaboratorii ei... într-ale scrisului. Vă așteptăm deci și cu alte materiale.

CONSTANTIN DRĂGHICI — Brașov, str. Timpei, nr. 12: Vă rugăm să ne trimiteți un material mai complet, în care să precizați ce soluții concrete propuneți.

PAVEL CORBU — Beius, str. 30 Decembrie nr. 11: Ne interesează (și probabil și pe cititori) asemenea rețete din foclorul medical românesc, mai ales dacă au fost testate, dar vă rugăm să scrieți mai cît, pentru că abia v-am deslușit scrisoarea.

ELENA GRECESCU

Nimeni nu a gândit o reformă pentru sufletele noastre

Convorbire
cu Gabriel
Liiceanu

În societatea totalitară oamenii devin fataliști

— Importanți oameni de cultură au intrat în politică. Într-un fel este o pierdere, dar privind ceea ce se întâmplă la noi cred că în timp se va dovedi că a fost o necesitate. D-voastră refuzați această cale. De ce?

— Nu-mi dau seama prea bine ce înțelegi prin „a intra în politică” sau a rămâne în afara ei. Politica este activitatea prin care un individ participă la treburile comunității din care face parte. Prin firea lucrurilor orice om este o ființă politică, pentru că, vrînd-nevrînd, el se înscrie, cu gesturile sale, în destinul acelei comunități și îi modifică, vizibil sau doar imponderabil, contururile. O societate este cu atât mai civilizată cu cît participarea fiecărui individ la viața publică se poate exprima mai lesne. Atena antică sau un canton elvețian de astăzi sînt semnificative în acest sens. Exact pe dos se petrec lucrurile într-o societate totalitară, primitivă-politic, în care destinele tuturor sînt determinate de o mină de oameni, „cetățenii” în totalitatea lor fiind infantilizați. Vocația politică a oamenilor este pusă astfel între paranteze, iar oamenii, la rîndul lor, sînt obligați să uite că au dreptul natural de a-și spune părerea în chestiuni care îi privesc în chip esențial. Într-o societate totalitară oamenii devin neputincioși, sceptici, fataliști. Ei știu că istoria se face peste capetele lor și că ei nu sînt decît materia primă a unui scenariu care se construiește în altă parte.

În situația aceasta ne-am aflat noi vreme de decenii; am fost castrați-politic. Disidenții sînt singurii care nu au acceptat acest tip de castraj social; ei sînt singurii care, în acea perioadă, „au intrat în politică”, revendicînd, cu riscul vieții lor, exercitarea unui drept natural. Celalți, care „faceau politică”, făcînd pactul cu diavolul, „activiștii” cum se numeau, nu erau decît niște lichele oportuniste care, ahtiate după privilegii, „activau” asistate de un aparat de represiune bine specializat. Bineînțeles, întrebarea d-voastră nu se referă decît la perioada care s-a scurs de la evenimentele din decembrie încoace. Deci la perioada în care cu toții, măcar în prima clipă, am avut senzația că viața politică a redevenit posibilă.

— Desigur.

— ...or atunci înseamnă că am redevenit cu toții vrînd-nevrînd ființe politice, adică am „intrat în politică” și ne aflăm de atunci în ea. Nu este așa?

— Imi dau seama că acest tip de răspuns nu vă mulțumește și că las impresia că aș vrea să mă sustrag întrebării d-voastră, cînd de fapt este foarte limpede ceea ce vreți să aflați. De pildă, de ce nu m-am înscris într-un partid...

— Întoemai.

— ...să zicem în Alianța Civică, de ce nu am participat la întrunirea de constituire a Alianței ca partid și așa mai departe. Pe scurt, de ce nu am intrat, să-l spunem, în politica explicită. Să încerc deci o explicație pentru ceea ce ați numit un „refuz”.

Cred că orice om normal se simte obligat ca, într-un moment de criză, de răscruce etc. al societății în care trăiește, să caute modalitatea care îi se potrivește lui pentru a face cît mai mult bine în jur. Binele pe care am crezut eu că îl pot face înainte de '89, singurul care putea fi făcut și singurul de care eram în stare, a fost acela de a avea o anumită coerență moral-socială: de a nu spori prin vorbe sau prin scrisul meu minciuna colectivă, de a nu mă lăsa încadrat într-un partid minjit de singele și de suferințele a milioane de oameni, de a nu obține privilegii altfel decît prin munca sau prin meritul meu etc. Nu a fost foarte mult, dar într-un climat de pervertire cvasi-generală, în care imperati-vele viețuirii sau supraviețuirii intrau în mod curent în conflict cu cele morale, un asemenea tip de comportament însemna totuși ceva. Mai era apoi credința că slujirea unor anumite valori culturale (și implicit etice) n-ar trece nevăzută, ar putea (cît de puțin) influența și că în felul acesta un fir subțire al speranței și un sens al continuității cu tot ce era bun în oameni s-ar putea păstra.

După decembrie '89 fiecare dintre noi s-a simțit, cred, obligat să-și redefinească modalitatea optimă de — iertăți-mi nalitatea formulării — a face bine în jur. În felul acesta s-a deschis — pentru mine cel puțin — dialogul fătîș cu „politica explicită”: a vorbi și a acționa public în așa fel încît, exprimîndu-te pe tine, să exprimi deopotrivă un mare număr de oameni; să capeți un mandat de reprezentativitate din partea celorlalți și să te străduiești să-l onorezi. Dacă celalți, în număr semnificativ, își pun o speranță în tine, ai oare dreptul să le-o refuzi sau să le-o dezminți?

M-am pomenit, fără să fi urmărit nici

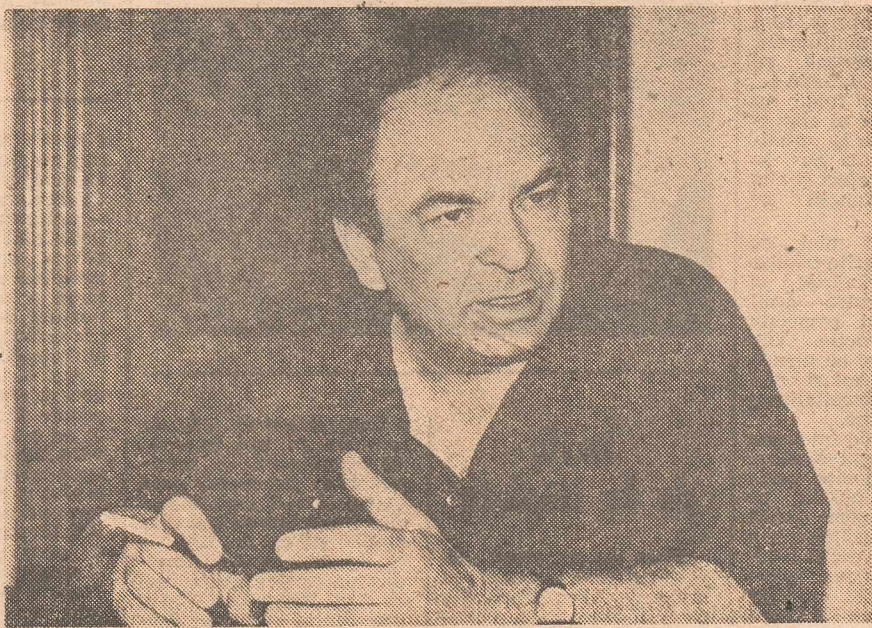
o clipă așa ceva, în această situație, în urma citorva apariții la televiziune și a citorva pagini scrise în ziare. Aceste scurte episoade publice, prin care nu voisem decît să contribuim prin constientizare (deformație profesională) la însănătoșirea unei societăți traumatizate, mi-au atras, în cantități pe care nu le puteam bănuî, deopotrivă simpatie și ură. Mi se părușe firesc să spun cu glas tare, tocmai pentru că acest lucru devenise cu puțință — și tocmai acum ar fi fost nefiresc să n-o faci! — cîteva lucruri esențiale pe care le gîndisem dintotdeauna și care în vîlmășagul opinilor și în spatele perdelelor de fum riscă să fie uitate. Că, de pildă, poporul român nu fusese victima lui Ceaușescu, ci a ororii numite comunism, oroare pe care regimul Ceaușescu nu făcuse decît să o continue și să o exprime în felul lui; că bălălia nu se dădea cu memoria unui om, ci cu efectele unui sistem care, ca atrocitate, era fără pereche în istorie. Că, apoi, această societate, pentru a deveni aptă de alegeri libere, trebuia să devină mental liberă, deci informată (după 45 de ani de dezîn-

tate, nu ar fi putut întruni 40 000 de voturi.

Cît despre o intenție a televiziunii de a pune la punct un program constant de educație pentru democrație, fără de care programul reformelor radicale rămîne o vorbă în vînt pentru că se izbește de mentalități de masă nereformate, cu greu poate susține cineva că a fost vorba pînă acum.

Despre iunie 1990 nu mai e cazul să vă vorbesc, pentru că s-au scris deja volume întregi pe această temă.

De ce vă spun toate acestea? Pentru că fără a pomeni de toate aceste lucruri nu cred că pot da un răspuns la întrebarea d-voastră: climatul unei vieți politice explicite s-a degradat la noi înainte ca o viață politică autentică să se fi născut. Așa încît nu prea știu despre intrarea în care anume viață politică vorbiți, de vreme ce, din punctul meu de vedere, această viață politică, în formele ei explicit-tradiționale, nu există. Deocamdată nu se poate „intra” decît în strădania de creare a unei vieți politice civilizate, și nicidecum în viața politică,

Fotografie de SILVIU STAN

formare) și educată democratic și că îndeplinirea acestei „misuni istorice” îi revenea, într-un timp plauzibil, televiziunii.

Nimic din toate acestea nu s-a întîmplat. Dimpotrivă. Problema partidului comunist a rămas suspendată în indecizia momentului și împachetată sub numele lui Ceaușescu. Oamenii care ar fi trebuit judecați pentru crime împotriva umanității, care fuseseră arhitecții sau executanții ororii, continuau și continuă să se plimbe printre victimele în viață sau să calce, nestîngheriți, peste memoria celor dispăruți. Or, nici o societate nu poate exista în afara justiției elementare care se naște în jurul crimei și a pedepsirii ei și, din acest punct de vedere, societatea noastră continuă să trăiască într-o injustiție esențială. Vă puteți imagina apariția, în numele democrației, a unui partid fascist în Germania de după război? Noi ar trebui să avem conștiința că ieșim astăzi din comunism (dar cu traume și mai adînci) așa cum ieșea Germania postbelică din nazism. Crimele naziștilor au fost urmărite pe întregul glob, în vreme ce atrocitățile comuniste și autorii lor nu au fost nici măcar aduși la cunoștința opiniei publice. Aici nu de spirit vindictiv este vorba, ci de spiritul justiției, care este altceva și prin ignorarea căruia o societate legitimează și incurajează crima.

Ce s-a întîmplat apoi cu alegerile? A avut loc o campanie electorală pe parcursul căreia reflexele și febra unei societăți bolnave, în loc să fie vindecate, au fost excitate și utilizate. Insuși felul de desfășurare al campaniei a descalificat rezultatele ei. Cît despre corectitudinea rezultatelor? A fost complet trecut sub tăcere faptul că nici un candidat de pe listele independentilor nu a obținut un loc în parlament sau în senat. Nimănu-i nu i s-a părut suspect că rezultatul în privința acestor liste a fost comunicat după zece zile de la închiderea urnelor, că primele comunicate vorbeau de 1 la sută sau 2 la sută independenți, și tuturor le-a apărut plauzibilă teoria succesului prin fărîmîțarea pe liste multiple, deși era greu de presupus că numele unor personalități publice de prim ordin, bucurîndu-se de o reală populari-

în formele ei explicit-tradiționale, nu există. Deocamdată nu se poate „intra” decît în strădania de creare a unei vieți politice civilizate, și nicidecum în viața politică.

Campania electorală, partidele create, bună parte din manifestațiile de stradă, dezbaterile parlamentare etc — așa cum s-au petrecut toate acestea — nu au făcut să creze decît un simulacru de viață politică și să contribuie astfel la perpetuarea unui fals și a unei iluzii. Pe un asemenea fundal politic este perfect plauzibil faptul că desfășurarea alegerilor vitioare nu se va deosebi în mod esențial, nici în ce privește metodele și nici în ce privește rezultatele, de alegerile din '90.

Viața politică presupune un cod și o civilizație a politicului; în absența acestora noi nu avem decît o agitație vidă, o comedie politică, populată de personaje neputincioase, suspecte sau ridicole. Or, în această comedie sînt fericit că nu am intrat și nici nu am de gînd să intru. Rămîne desigur deschisă problema dacă nu cumva reglarea vieții politice către un cod civilizat al ei nu se face, totuși, tocmai dinlăuntrul unui partid. Vedeți, ne mișcăm pînă la urmă într-un cerc vicios. În schimb...

Caragiale — conștiința negativului nostru intim

— Vorbeați de o „comedie politică”. Această comedie nu însoțește întreaga istorie modernă a României? Altfel spus: credeți că românii nu pot trăi decît sub semnul lui Caragiale?

— Caragiale este, într-adevăr, umbra care însoțește istoria noastră modernă, „umbra” (der Schatten) în sensul în care folosea Jung acest cuvînt, ca totalitate a caracteristicilor care persistă în adîncurile subiectului (fie el însuși sau popor) și pe care acesta nu le recunoaște ca fiind ale lui. Cu alte cuvinte noi trăim în Caragiale chiar și atunci cînd credem că am scăpat de el; el este conștiința negativului nostru intim, instalat temeinic și neștiut în noi. A trăi sub semnul lui Caragiale înseamnă a refuza să te supui, ca popor, unui foarte dureros dar salvator tratament analitic. După cite știu nu-

mai Cioran, după Caragiale, a încercat, în registru grav, să provoace această confruntare incomodă a românilor cu ei înșiși. Un asemenea demers este tocmai opusul demagogiei politice ieftine care lingusește un popor și îl împiedică să se despartă de defectele sale.

Această constientizare a negativului trebuie însă însoțită de o infuzie masivă de moralitate socială. Iorga a vorbit încă de la începutul secolului de nevoia unei renașteri spirituale și apoi, în felul lor legionarii au preluat această idee, compromițînd-o prin așezarea ei pe o „crimă originară”, care s-a multiplicat apoi la nesfîrșit. (Ceea ce de altminteri îi unește în eternitate pe legionari și pe comuniști este justificarea crimei și a violenței ca modalitate de atingere a unui ideal.) Această reformulare spirituală, care ar echivala cu evadarea noastră de sub semnul lui Caragiale, nu se poate face cu ideologii impuse dictatorial, ci ea s-ar obține gospodărește, prin cumînțenia unor guvernări care ar transfera învățămîntului și culturii bugetul destinat achiziționării de echipament sofisticat de ascultare și supraveghere a populației. Nu există, în situația actuală a țării noastre, eroare politică mai gravă decît neglijarea acestor două ministere, iar despre crima care se pune acum la cale împotriva cărții, cîtă vreme se refuză subvenționarea hîrtiei de la buget, precum în cazul plîinii, nu cred că este conștientă foarte multă lume și poate nici chiar ministrul culturii.

— Și totuși printre puținele lucruri bune care s-au petrecut la noi de un an și jumătate încoace sînt cărțile editate de Humanitas. Din foliul cititorului lucrurile par foarte frumoase. Cum se văd ele din interiorul editurii?

— Dacă vreți, și în felul acesta mă întorc la prima d-voastră întrebare, editura Humanitas este felul în care am înțeles eu să răspund imperativelor momentului. Unul o face creînd un partid, altul, o casă de editură. Pentru mine, v-am explicat de ce — urgența reformării mentalităților —, o editură mi se pare acum mai importantă. Este chiar bine, atunci cînd faci un lucru, să crezi că acel lucru este cel mai important din toate. De-abia atunci lucrul acela devine cu adevărat important. Or, eu cred, asumîndu-mi întregul ridicol, că în România la ora actuală editura Humanitas este lucrul cel mai important, așa cum, în anii dinainte, am crezut că filozofia era lucrul cel mai important din lume. Cred că dacă toată lumea angajată într-o facere ar simți așa, totul ar arăta în jurul nostru mai bine.

I-am cerut lui Andrei Pleșu să mă lase în pace

— Mulți oameni consideră că fenomenul Humanitas se datorează în bună parte colaborării dintre doi prieteni: Liiceanu și Pleșu. Așa stau lucrurile?

Uneori forma cea mai bună de colaborare este să-l lași pe celălalt în pace și să intervii numai atunci cînd el îți cere. Cînd am decis privatizarea editurii Humanitas, care ținea de Ministerul Culturii, ceea ce i-am cerut lui Andrei Pleșu, în calitate de ministru al culturii, a fost în fond să mă lase în pace. Ca ministru al culturii, acesta a fost, din punctul meu de vedere, marele lui merit și suprema împlinire a colaborării noastre: el a contribuit activ la despărțirea noastră. M-a creditat total și m-a lăsat în pace.

S-a făcut afirmația că ar trebui cel puțin 20 de ani pentru ca societatea românească să intre într-o stare firească. Credeți că acesta este un pronostic sceptic sau optimist?

Realist. Realist, dacă judecăm lucrurile cu măsura de acum a societății românești. Realist, dacă tinerii, pierzîndu-și iluziile, nu vor visa în continuare decît să plece din țară; dacă cei care au mințit, au trucat și au provocat discordii soldate cu crime vor continua să aibă acces la decizie; dacă femeile Bucureștiului vor mai putea să-și apleade vreo dată pe cei care îi stîlceau în bătaie pe tinerii ce le-ar fi putut fi copii; dacă televiziunea română va refuza în continuare să se implice într-un program sistematic de educație pentru democrație; dacă ziarele hulișnice care otrăvesc sufletele oamenilor vor continua să existe; dacă justiția va continua să fie în suferință; dacă firele care ne leagă în atîtea chipuri de trecutul pe care în vorbe l-am recuzat vor continua să fie trainice. Dacă toate aceste lucruri vor continua să fie trainice. Dacă toate aceste lucruri vor continua să existe, oamenii nu-și vor dobindi seninătatea și nu vor munci pentru a scoate carul din noroi; neîncrederea și discordia vor da în continuare regula vieții noastre. Nu se poate trece aît de ușor peste sufletele noastre bolnave. Și pentru ele nimeni nu a gîndit încă o reformă.

AURELIA BORIGA

Pasul spre eternitate

„Am avut fericirea de a fi apărută de trei calamități: **geozia, invidia și ogoliul**. „Cuvintele acestea poartă semnătura Călei Delavrancea, adevărată lege morală a unei mari Doamne care a pășit, cu câteva zile în urmă, spre eternitate. Ne obișnuisem să credem că a învins pentru totdeauna timpul, că secolul trăit de ea este semnul nemuririi și iată, într-o luminoasă zi de august, aceeași acum veacuri și pentru Mihai Viteazul, a coborât năframa cea neagră. Cât de triști sintem la această despărțire niciodată dorită...

Povestea vieții sale începe ca un basm... „A fost odată un copil mintos care, de mititel, se deosebea între ceilalți de seama lui prin pornire la biruință grea — apucătură de suflet mare” scria I.L. Caragiale despre luminoasă persoană a Călei, în 1909 o mică artistă ce-și uimea auditoriul. Așa cum a dorit-o și ilustrul ei părinte, Barbu Ștefănescu Delavrancea, a urmat calea artelor. Drumul de muziciană s-a împletit însă cu cel de profesoară și de creatoare de cuvinte alese, ezind-o curind într-o lume cu nume mari de prieteni — Caragiale, Vlahuță, Grigorescu, Enescu, Lipatti, Rilke, Mauriac... Meru, Cella Delavrancea s-a dorit martor al timpului, a iubit oamenii și vremurile, a trecut dincolo de uritul cotidian și a cules floarea rară a bucuriei. Experiențele sale de interpret s-au răsfrânt asupra comentariilor sale despre și cu muzică, multe desfășurate în casa cu interior romantic din strada Eminescu sau în fața microfonului, la radio. Iar modelul condeierului Barbu Ștefănescu Delavrancea i-a imprimat o constantă pasiune pentru cuvântul scris. Mărturie stau cronicile sale muzicale, adevărate poeme despre marii și viitorii mari ai

muzicii, dar și nuvelele sale, romanul **O vară ciudată**, propria sa istorie a muzicii, numită **Arpegii în ton major**. Mărturie stă dragostea cu care toți am înconjurat-o, uitind virtele, simțind-o a noastră prin tot ce gindea. Adunate, una câte una, faptele unei vieți ce acoperă mai bine de un secol pot deveni, în sine, argumentele unui eveniment de valoare umană și culturală. Un model care, chiar dacă nu îl putem urma întocmai, are forța pil-duitoare a unei unicități ce poate fi iubită și înțeleasă, pe tra-

lectoră neîncetatei înnoierii a omului. Trebuie să acceptăm despărțirile iremediabile? Simți zîmbetul îngăduitor și lumina francă a privirii Călei Delavrancea și uiți această stare. Gîndul se îndreaptă spre cuvintele lui Reiner Maria Rilke, după ce o ascultase interpretînd muzică de Bach: „Muzica, după ce cinți dumneata, doamnă, coboară în zona cea mai adîncă a sufletului, unde va rămîne în veci audibilă”.

GRIGORE
CONSTANTINESCU

SEMNAL

● Alfred Neagu, se pare că anul 1991 este anul său de grație, reușind performanța de a fi cel mai publicat traducător. De fapt cite cărți au apărut în tălmăcirea sa? ● N-am apucat să le număr, dar ar fi vreo patru lucrări de Jack London — „Căpitanul”, „Patru de pescuit”, „Revolta de pe Elsinore”, „Conștelația ultimei șanse” — o antologie — „Goana după aur”, un volum de Bret Harte — „Șeriful din Siskyou”, toate reeditări. Apoi trei lucrări noi: James Clavell — „Tai Pan”, Boris Pasternak — „Doctor Jivago”, (în colaborare cu Anca Irina Ionescu), Kipling — „Căpitanii curajoși”. Iar dacă mă mai tin puterile, vreau să mai predau și primul volum din trilogia lui William Golding „Ritualurile trecerii”. ● Și mai ai și o editură proprie. ● Da, una dintre primele edituri particulare din România: **Elit Comentator**. Elit înseamnă de fapt Editura pentru Literatură și nu neapărat intenția de a publica doar lucrări

efetiste. Pînă acum am publicat vreo cîteva lucrări demne de luat în seamă: romanul lui Titus Popovici „Cutia de ghetă”, primul roman după „Setea” al acestui mare scriitor, apoi Erich Segal — „Love story”, o carte de succes, pentru că acum să ne prezentăm cu „Doctor Jivago”, cu care am intenționat să începem restituirea unor cărți de seamă care au lipsit din bibliotecile elevilor și studenților, fiind interzise din diverse motive. În pregătire sau în diverse stadii tipografice mai sînt și lucrările: Graham Greene, „Ni-l împrumutăm pe soful dumneavoastră?”, un volum excepțional de povestiri umoristice-erotice ale marelui scriitor englez, Saul Bellow — „Iarna Decanului”, lucrare de asemenea interzisă în România pentru că se referă pe pagini întregi la situația de la noi din ultimii ani și la rolul nefast al Securității, J. Skvoretzky, „Fantastic anotimp”, altă carte interzisă a unui scriitor ceh care a fost nevoit să alcăgă

calea pribegiei după 1968, devenind unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai literaturii țării sale, alături de Havel și Kundera, W. Golding — „Ritualurile trecerii”, de care am amintit, două romane de Boileau-Narcejac, cîteva din seria neagră, altele sînt încă secrete de editură. Am reușit să avem un portofoliu de titluri echilibrat, interesant, care ne onorează. Chiar și numai faptul că într-un singur an scoatem noi, o editură mică, trei autori laureați ai Premiului Nobel spune ceva. ● Cîteva cuvinte despre cei care au înființat editura. ● E o editură mică, dar ambițioasă, fondată de patru prieteni: scriitorul Ioan Dan Nicolescu, artistul plastic Victor Munteanu, juristul Nicolae Dercaci plus interviu, și ne-am împărțit rolurile în așa fel încît fiecare să facă ceea ce știe mai bine, și nu invers cum se întîmplă de obicei din orgoliu sau superficială înțelegere a competenței. Ne confruntăm cu probleme grele — spațiu tipografic, hirtie, difuzare, finanțare, valută pentru copyrighturi. Ni se pare nedrept că în situația în care se vorbește despre dorința oficială guvernamentală, parlamentară de a încuraja activitățile private, să avem un statut inechitabil față de editurile de stat, fiindcă regile autonome nu sînt altceva decît edituri ale statului, și să fim obligați să plătim de două ori mai scump tiparul, hirtia, serviciile, să umblăm cu căciula într-o mină și cu cealaltă în buzunar după materie primă, materiale, mijloace de transport. Demagogie și inechitate! Iar prețul hirtiei se anunță a deveni în curînd astronomic. De ce? Cine e interesat să nu fie destulă carte, și implicit mai multă cultură în țara asta? Uite la asta nu știu cum să răspund. Sau deocamdată mă abțin. Avem o singură speranță: e sigur că viitorul este al editurilor particulare, ca peste tot în țările cu o democrație banal de autentică, și lipsită total de originalitate.

Prof. VALERIA IONESCU

Succese ale muzicii românești

La recentul Festival Internațional de pian South Bohemian, desfășurat în luna iulie în Cehoslovacia, reprezentantele noastre, pianiste de linia Dumitrescu și Aurora Ienei au avut o contribuție de prestigiu, dovadă încă o dată înaltul nivel al școlii interpretative românești.

În mod deosebit, a atras atenția recitalul pianistei Aurora Ienei, recital bazat pe creația pianistică a lui George Enescu, mai puțin cunoscută în cercurile muzicale de peste hotare. Creațiile marelui compozitor au fost primite cu deosebită receptivitate, precum și cu aprecieri unanime.

Înalte aprecieri au primit și pianistele noastre care au oferit festivalului din Boemia de Sud momente de neuitat prin profunda trăire artistică, precum și pentru înalta măiestrie de care au dat dovadă.

Cursa cu obstacole

Stomatologia groazei

Declar în mod solemn: conținutul acestei tablete nu are nimic comun cu Serviciul Român de Informații. Orice asemănare este pur întâmplătoare.

Mă stabilisem de cîteva săptămîni în capitală. Moștenisem un cabinet stomatologic în paragină de la un fost coleg care în ultimii ani se ocupase exclusiv de afaceri tot mai prospere, devenind patronul unei firme dintr-o țară îndepărtată. Am modernizat moștenirea îngropînd în ea economiile rudelor și am așteptat pacienții care, în pofida anunțurilor și reclamei costisitoare, întîrzieau să apară.

Într-o seară, trecînd prin parcul prost luminat, am devenit martorul involuntar al unui atac banditesc. Nu sînt un Hercule, dar nu puteam accepta lipsa totală de cavalierism: patru împotriva unuia singur. Am copilarit în port, și bazuindu-mă și pe amintirile antrenamentelor de box, m-am implicat. Cred că urletele mele au avut mai mult efect decît loviturile plasate și, spre mirarea și satisfacția mea, agresorii au luat-o la sănătoasa. Agresorul, în schimb, își pierduse cunoștința. Geanta diplomat zăcea lingă el în iarbă. După ce și-a revenit, l-am dus la mine în cabinet și l-am așezat pe scaunul stomatologic. A acceptat o cafea tare, și-a aprins o țigară, s-a uitat îndelung la mine și a remarcat:

— Ai o voce ca o sirenă de vapor.
— Mi-ai dat o idee. Cred că aș câștiga mai bine cu urletele mele decît cu acest cabinet.
— N-ai clienți?
— Presul din fața ușii mele moare de plictiseală.
— Poate găsim ceva... În orice caz îți mulțumesc pentru intervenția dumitale. Sînt colonelul P.P. Și, stringîndu-mi mîna, a părăsit cabinetul.

A doua zi dimineață, am găsit în fața cabinetului un pacient. L-am poțit înăuntru și, înainte de a-l întîreba „Ce doriți?”, mi-a pus degetul arătător pe buze, iar cu cealaltă mîna a scos din buzunar un notes pe care era scris cu litere de tînar următorul text: „NU DESCHIDEȚI GURA. VOM COMUNICA ÎN SCRIS. M-A TRIMIS COLONELUL P.P.”. Ne-am așezat la birou și, în grabă, mi-a comunicat în scris doleanța sa: „SCOATEȚI-MI MĂSELA ÎMBRĂCĂTĂ ÎN PLATINĂ. DAR NU ÎNTREBAȚI NIMIC”. M-am conformat. Pacientul mi-a pus două bancnote de 500 pe colțul mesei și mi-a scris: „DISCRETIE TOTALĂ. NU VORBIȚI CU NIMENI DESPRE VIZITA MEA. TRECEȚI ÎN REGISTRU...” (urma un nume și o adresă). Apoi o frază surprinzătoare: „ZDROBIȚI CU CIOCANUL MĂSELA. DAR TĂCERE”.

Treburile mele au început să prospere și, în curînd, preșul a luat înfățișarea cuvenită unui preș din fața cabinetelor des vizitate. Pacienții mei erau oameni bine îmbrăcați, mai mult sau mai puțin nervoși, dar nici unul dintre ei nu scootea o vorbă. Comunicam în scris. Unii se dovedeau pasionați de muzică, alții erau interesați de știri și mă rugau să dau radio-ul mai tare. Mă conformam. Scoateam măsele, eliminam punți dentare, canini, măsele de mînte, toate fără nici o întrebare și fără răspuns cu voce tare. Misterul mă obseda, dar avertismentele zilnice — „NU SUFLAȚI O VORBĂ... DISCRETIE TOTALĂ... DISTRUGEȚI MĂSELE... NU PUNEȚI ÎNTREBĂRI...” — și onorariile mai mult decît onorabile mă făceau să mă conformez. Toată povestea, însă, mă sîcîia din cale-afară. Lucram tăcut, încasam banii. N-am respectat un singur lucru. Nu am distrus nici o măsea. Tot ce am extras am păstrat într-o casetă metalică în seif. Între timp au apărut și pacienții vorbăreți, adevărați. Respectăm tariful normal, dar nu puteam să mă plîng. Câștigam de trei ori mai mult decît în provincie. Umblînd în seif și dînd cu ochii de caseta metalică, enigma măselelor pacienților mei taciturni mă obseda.

Într-o zi, l-am găsit în cabinet (ușa era încuiată) pe colonelul P.P. În mod automat, am luat pixul de pe masă și eram gata să-l pun o întrebare în scris.

— Nu e nevoie, doctore! Eu sînt sănătos tun și n-am măsele de scos.
— Vă mulțumesc că ați făcut „ceva” pentru mine.
— O nimica toată. Noi îi sîntem recunoscători.
— Pot să vă întreb ce-i cu povestea asta cu pacienții taciturni?

Colonelul a ris cu poftă.
— Profilaxie pentru unii, tratament pentru alții...
— Și totuși?
— Îți explic în cîteva fraze, dar nu este recomandabil să dai în vileag această poveste. Se pot ivi urmări imprevizibile și ar fi păcat de cabinetul dumitale. Deci: unul dintre agenții noștri, fără știrea și voia lui, într-o țară străină, i s-a implantat o măsea neobișnuită. Una cu urechi.
— Cu urechi?

— Da. Mai precis, cu un microfon și un emițător miniaturizate. Tot ce vorbea în diferite locuri și tot ce se spunea în prezența lui, lucrurile cele mai secrete și mai grave, deveneau cunoscute într-o țară vecină. Au urmat scandaluri, căderi de cabote, schimbări din funcții, învinuiri de trădare, procese, condamnări. A izbucnit panica în serviciul nostru cînd, în urma unui accident grav, întîmplător de fapt, omul nostru a fost ucis. S-au găsit microfonul și emițătorul ascunse în molar. Și atunci, s-a luat hotărîrea ca toți aceia care au avut lucrări executate în ultimul an să le elimine... Ne-am întîlnit într-un moment prielnic. M-am așezat și sînt satisfăcut că am reușit să te ajut și eu... De cînd ai extras măselele, la noi totul este în ordine. Nu se mai scurge nici o informație. Instituția îți mulțumesc pentru serviciile aduse. Discreția rămîne în vigoare. Și, punîndu-mi un pic de stăruire pe masă, a plecat.

Am plecat și eu acasă. Deschizînd seiful, am scos caseta metalică și am început să zdrobesc măselele cu ciocanul. Am sfîrșit peste trei sute de măsele. În nici una n-am dat de „urechi”. Numai cărți banale.

Nu-i chiar așa de rău să ai vocea unei sirene de vapor.

BALOGH JÓZSEF

CIORAN

Silogisme amărăciunii

Fericirea este atît de rară pentru că n-avem acces la ea decît dînd bătrînețe, spre senilitate, favoare de care se bucură puțini muritori.

Cinismul extremei solitudini este un calvar ce atenuează insolența.

Moartea pune o problemă care se substituie tuturor celorlalte. Ce poate fi mai funest pentru filozofie, pentru credința naivă în ierarhia perplexităților?

În românește de EUGENIA VASILE

(G.A.)

Tandon ROMANIA S.R.L.

Societate mixta romano-germana

În patru luni, nici o defecțiune la 45 sisteme vândute!

TANDON COMPUTER EUROPA, cu sediul la Frankfurt, a avut în anul 1990 o cifră de afaceri de 450 de milioane de dolari, cifră obținută prin vânzarea a peste 300 000 de sisteme. Compania Tandon a fost creată acum 14 ani în America de un indian, Lal Tandon, care a lucrat multă vreme în cercetare la firmele IBM și Memorex. După numai 18 luni de la înființare, TANDON CORPORATION deținea 80 la sută din piața americană de capete pentru scrierea și citirea datelor, utilizate în unitățile de discuri.

În 1990 TANDON CORPORATION producea, prima în lume, unități de discuri cu citire pe ambele fețe. Patru ani mai târziu, ea intra vijelios pe piața europeană, TANDON CORPORATION vinde 55 000 de sisteme informatice în Germania Federală și deschide filiale în Olanda, Franța, Anglia, Elveția... În 1987, o nouă premieră cu marca TANDON: este vorba de un hard disc mobil, așa numitul „Personal Data Pac”, extrem de necesar într-o țară cu un sistem de comunicații precar, cum este și cazul României. Tot în 1987 se renunță la fabricarea unităților de discuri, TANDON CORPORATION concentrându-se numai pe computere personale, din cauza cererii foarte mari. Începând cu anul 1988, TANDON COMPUTER EUROPA ocupă locul 2 pe piața germană de PC-uri, după bine cunoscuta IBM, dar este pe primul loc în ceea ce privește vânzarea și după vânzare, pe locul doi fiind IBM, apoi Commodore etc. Acum 2 ani, la Hanovra, la expoziția CEBIT, TANDON lansa prima, la scară industrială, un computer personal cu procesor 80 386 cu 33 MHz.

O istorie scurtă, dar foarte densă în evenimente, a unei companii dedicate celor mai înalte standarde în domeniul calității și fiabilității: standardele germane și americane. Unul dintre ultimele evenimente din viața acestei companii, aflată într-o dezvoltare vertiginosă, poate fi socotit și intrarea ei pe piața românească. De câteva luni de zile există societatea mixtă româno-germană TANDON ROMANIA, al cărui sediu este, de săptămâna trecută, la parterul hotelului „Turist”. Aici, avem plăcerea să stăm de vorbă cu domnia Călin Călarășu, director general, și Radu Nanu, director tehnic.

FLACĂRA: Ce reprezintă TANDON ROMANIA?

TANDON: Am primit de la firma TANDON COMPUTER EUROPA acreditarea ca distribuitor în România. Practic, este vorba de o concesiune de teritoriu, societatea noastră fiind independentă în ceea ce privește organizarea administrativă și financiară. Firește că avem la dispoziție forța și experiența celor din Germania în probleme de consulting sau service.

FLACĂRA: De ce ați ales firma TANDON pentru România?

TANDON: A te situa pe locul 2 pe piața germană de PC-uri, după IBM, și asta în condițiile unor standarde de calitate și fiabilitate foarte dure, este o carte de vizită care nu mai are nevoie de alte comentarii. Am adus această firmă în România, deoarece avem nevoie de produse de foarte bună calitate și nu am vrea ca piața românească să fie invadată de calculatoare cu fiabilitate și calitate îndoielnică. Ne-am gândit la ceva de fond, nu de circumstanță.

FLACĂRA: Ce credeți despre electronica și informatica românească?

TANDON: Există un decalaj atât de mare între tehnologia folosită aici și cele din țările dezvoltate încât nu credem că se poate face ceva fără investiții străine. Să vă dăm un singur exemplu. O bandă pentru fabricarea televizorului

color la Philips este deservită numai de 14-20 oameni, în timp ce la noi sunt necesari sute. Diferența este atât de mare, încât, probabil, fabricile existente trebuie complet reutilizate.

FLACĂRA: Fiecare companie renumită are anumite principii după care se conduce. Care este situația la TANDON COMPUTER EUROPA?

TANDON: Și noi avem câteva reguli de bază pentru produsele și serviciile noastre, pe care încercăm să le respectăm: totală compatibilitate cu standardele de pe piață, performanțe maxime la prețuri minime, cea mai înaltă calitate și, în sfârșit, ca piața de desfacere să fie acoperită prin firme specializate în oferta de computere TANDON.

FLACĂRA: Ce oferiți acum în România?

TANDON: Fiind la început, dorim să testăm piața și să vedem care dintre sistemele oferite de TANDON sunt cerute aici. În momentul în care ne vom lămurii, vom începe să aducem mai multe exemplare din aceste sisteme. De asemenea, oferim și echipamente de birou fabricate de AEG OLYMPIA. Până în prezent funcționează circa 45 de sisteme TANDON la firme românești de prestigiu, Institutul de cercetări electronice, Metalimport-export, Spitalul „Gheorghe Marinescu” și Soc. de Prospecțiuni. De exemplu, la I.C.E. funcționează o rețea Novell cu 15 computere TANDON, pe trei nivele. Sistemul în tratative înaintate cu multe alte firme. Computerele TANDON pot fi folosite atât în cercetare, cât și în administrație. Sistemul bucureștii, în cele patru luni de funcționare a sistemelor vândute, nu am avut nici o defecțiune. În ceea ce privește prețurile, între firmele mari și consacrate, ale noastre sunt printre cele mai scăzute.

FLACĂRA: Ce alte facilități punți la dispoziția clienților din România?

TANDON: Pentru sistemele TANDON, ca și pentru cele AEG, garanția este de

1 an de zile, după aceea putându-se încheia contracte de service în funcție de cerințele clienților. Asigurăm livrarea de piese de schimb minim 5 ani pentru orice sistem. O dată cu sistemul vândut, furnizăm și documentație exhaustivă privind sistemul de operare etc. În legătură cu sistemul de operare, vă putem spune că firma MICROSOFT furnizează binecunoscutul OS-2 la IBM, COMP9Q și... TANDON. La cerere, școlarizăm pe cei care vor lucra pe sistemele noastre. Deja am făcut acest lucru pentru primii noștri clienți din România. Este de reținut că nu simțim un magazin de vânzare, ci că respectăm întocmai filosofia firmei TANDON, la noi vin mulți clienți care au nevoie de consulting, în funcție de problemele lor li se întocmește o ofertă, cât mai ieftină.

FLACĂRA: În România există o mare cerere de programe. Cum v-ați gândit să ajutați potențialii clienți?

TANDON: Deoarece aici posibilitatea de a găsi cataloage specializate de soft este foarte mică, am adus din Germania documentație la zi și putem intra în legătură imediat cu furnizorii, care pentru societatea noastră asigură rabaturi substanțiale. Cataloagele de soft pot fi consultate la sediul firmei noastre.

FLACĂRA: Ați reușit destul de repede să înființați societatea, să obțineți un sediu, cu ajutorul conducerii complexului Pare-Turist, ați intrat deja în afaceri. Cum credeți că ar putea merge mai bine lucrurile?

TANDON: Ne pare foarte rău că nu putem oferi o listă stabilă de prețuri din cauza fluctuației foarte mari a raportului leu-dolar. În vest, o asemenea listă se oferă pe 5-6 luni, aici simțim nevoia să o schimbăm aproape zilnic. Credem că în domeniile vitale, cum este cazul comunicațiilor și al informaticii, ar trebui să se garanteze un anumit curs de exemplu, 250 sau 300 de lei, pentru firmele care pot aduce aici înaltă tehnologie. Nimeni nu poate suporta fluctuațiile prea mari financiare, nici noi, nici clienții.

FLACĂRA: Oferiți ultimele modele TANDON pe piața românească?

TANDON: Toate modelele noi vor fi aduse pe piața românească, ca și în orice altă parte a globului, toamna și primăvara următoare; sperăm că ele vor fi o surpriză plăcută pentru clienții noștri.

MIHAI SÂNDOIU
RUXANDRA ONOFREI

Ultimul articol asupra căruia s-au mai purtat discuții a fost cel referitor la Arbitrajul de la Viena și la Transilvania (art. 19). Textul lui, în proiect, stipula că: „Guvernele Aliate socotesc hotărârile Arbitrajului de la Viena ca nule și inexistente și sînt de acord ca Transilvania (sau cea mai mare parte a ei) să fie restituită României sub condiția confirmării prin Tratatul de Pace”.

Delegații români (Pătrășcanu, Știrbey) au susținut că această formulare nu se poate satisface nefiind explicită și categorică în ceea ce privea viitorul Transilvaniei. Nu numai că redactarea ei pare echivocă dar este lipsită și de fermitate.

Echivocă, pentru că a socoti hotărârile Arbitrajului de la Viena, cu privire la Transilvania, ca nule și inexistente „este în flagrantă contradicție cu a pune mai departe ca ești „de acord ca Transilvania (sau cea mai mare parte a ei) să fie restituită României”. Dacă hotărârile Arbitrajului sînt nule și inexistente atunci nici un metru pătrat de pămînt din ceea ce a fost rupt în 1940 din trupul României nu mai poate fi negociat în viitor, nici un metru pătrat de pămînt din ceea ce a fost rupt atunci nu poate rămîne Ungariei.

Lipsă de fermitate, pentru că se folosește termenul „socotesc” care este foarte subiectiv și mai ales pentru că nu se arată care va fi ajutorul militar și politic pe care Aliții îl vor da României pentru eliberarea Transilvaniei de Nord și reintegrarea țării cu tot ce ne-a fost

Să se accepte deci următoarele modificări și completări la articolul 19.

Modificări:
— Să se înlocuiască termenul „socotesc” cu „declară”;
— Să se renunțe la formula sau cea mai mare parte,
Completări:

luat prin Arbitrajul de la Viena. Ca urmare, delegația română roagă Conferința să țină seama mai mult de cele ce ni s-a recunoscut și cerut în art. 1: că România „a rupt relațiile cu Germanii și sateliții săi, a intrat în război și duce războiul alături de Puterile Aliate împotriva Germaniei și Ungariei”; că România va contribui cu „nu mai puțin de 12 divizii”...

— Să se arate sprijinul militar și politic ce va fi dat României de Aliți pentru eliberarea Transilvaniei de Nord și realipirea ei, integral, la țara noastră.
— Să se acorde României statutul de cobiligerantă la războiul dus de Națiunile Unite împotriva Germaniei și Ungariei. După o scurtă deliberare a delegațiilor sovietici, numai a delegațiilor sovietici, Dimitri Ma-

nulski a făcut cunoscut participanților că ora fiind înaintată (trecuse de ora două) hotărârile referitoare la ultimele noastre propuneri vor fi luate în ședința din noaptea următoare.

De remarcat că ambasadorii Angliei și Statelor Unite n-au intervenit în cursul celor patru

— „Ce a spus?”. Celălalt ambasador însă, rămînea, la tot ce se întimpla, imobil și țoapăn ca un sfînx.

Atitudinea lor indiferentă, mai ales a lui Clark Kerr, a dezamăgit, cred, pe unii din delegații noastre plecați din București, poate cu anumite speranțe. Sînt sigur însă că pe Știrbey și pe Vișoianu, care cunoșteau situația de la Cairo, nu i-a surprins. Era clar că în virtutea înțelegerilor, dintre miniștri afacerilor externe ai U.R.S.S., Angliei și Statelor Unite, de la Moscova (octombrie 1943) și a conferinței la nivel înalt de la Teheran (noiembrie 1943) guvernele englez și american se angajaseră, printre altele, să acorde guvernului sovietic prioritate, poate chiar exclusivitate, în eventualitatea unor tratative de armistițiu cu România. Și nu este exclus ca aceste angajamente, față de URSS, să fi devenit din ce în ce mai ferme, în cursul celor trei luni de contacte (martie-mai 1944) cu emisarii români trimiși la Cairo. Cu toate acestea, nu exagerez dacă afirm că tăcerea absolută a celor doi ambasadori ne-a afectat mai mult decît duritățile lui Molotov.

Col. ION FOCȘENEANU

Cum a fost semnat armistițiul cu U.R.S.S. (VI)

ore de discuții nici măcar o singură dată. Participau ca doi surzi la inegală confruntare dintre delegații sovietici și români, fără ca fizionomia lor să trădeze dovada vreunei preocupări mai atente sau vreunui interes mai deosebit pentru cele ce se discutau. Rar, cînd replicile deveneau fierbinți, Averel Harri-man — dar numai el — întorcea capul spre translator și-l întreba ceva în șoaptă (Poate

Cu autocarul în Italia

Pentru 50.000 lei, un voiaj apocaliptic: foame, umilință, groază

Ne-a vizitat la redacție un pachet de nervi, intruchipat în persoana doamnei doctor Elena Cristescu de la Maternitatea Polizu. Roșie de furie, plîngînd de indignare, interlo-cutoarea noastră s-a rugat să-i notăm cuvinț pentru fiecare propoziție:

„Sînt medic de laborator și din banii agonisiți cu trudă, vreme îndelungată, m-am înscris la ONT pentru o excursie prin nordul Italiei. Istoria acestei călătorii de pomină poate face obiectul unui roman. Voi aminti doar cîteva momente pentru ca țara în-treagă să afle cam ce persoană lucrează la ONT și cum se practică, pe buzunarul bieților turiști, un veritabil jaf cu acte în regulă.

Călătoria a fost programată pentru zilele de 11-19 iulie. Evident, excursie cu servicii plătite. Cei 70 de turiști au fost îmbarcați în două autovehicule. Persoanele din Piatra Neamț, într-un „Mercedes” nou-nouț, cu aer condiționat (cursă contractată prin mijlocirea unei firme particulare, beneficiarii plătind fiecare în plus 200 dolari), iar bucureștenii într-un FIAT vechi, (34 B — 1490), o rablă bună de dat la casare. Șoferi: Adam Gheorghe și Cornel Savu. Ghid din partea ONT, domnișoara Daniela Popa. Printre pasageri a fost strecurată și o „doamnă Viorica”, protejată șoferului Adam (cunoștință sau amantă a acestuia?) care, bineînțeles, a călătorit pe banii noștri. De reținut apoi că la îmbarcare am fost taxați cu suma de 3000 lei, neprevăzută în contractul inițial, pentru care n-am primit nici o chitanță. Ciudat, este și faptul că ni s-a reținut și chitanța pentru plata integrală.

Calitatea celor două mașini și-a spus cuvîntul încă de la început. Turiștii din „Mercedes” s-au văzut la Timișoara la ora 20, au cinat și s-au odihnit în hotel. Noi, ceilalți, am făcut 17 ore (două pene de cauciuc, șoferii avînd o singură roată de rezervă), am ajuns la Timișoara la două diminețe, am dormit doar patru ore, iar la șase diminețe, friinți și buimaci de somn, ne-am continuat voiajul prin Iugoslavia. Distracția a început de la frontiera italiană. La Trieste, am observat, stupefiați, că nu ni se aplică ștampila pe pașapoartele individuale, ci doar pe foaia colectivă. Misterul l-am aflat la

Jessolo, prima noastră escală, unde ghida a început să se intereseze în gura mare cîndorește să rămînă în Italia și în ce localitate anume. Amatorii primeau de îndată o fotocopie după pașaportul colectiv, deci după dovada că persoana respectivă a trecut granița, în mod legal. Reprezentantul italian, un oarecare signor Scarlata, mi s-a părut de altfel, interesat de aceste rămîineri ilegale.

Obligat să supravegheze buna desfășurare a excursiei, serviciile plătite din țară, acest veritabil mafiot (legat prin relații misterioase cu ghida ONT și șoferii Adam și Savu) n-a catadicsit nici să ne asigure cîna la hotelul din Jessolo. În afară de două mese calde, tot drumul a trebuit să ne mulțumim cu hrană rece.

Începînd cu Jessolo, grupul nostru s-a subțiat treptat, astfel că la sfîrșitul călătoriei din cei 35 de turiști, îmbarcați în FIAT, ne-am întors în țară doar 11. Călătoria s-a transformat într-un veritabil calvar, cei doi șoferi sfidînd elementarele reguli de civilitate și nesocotind flagrant programul stabilit în țară, program pentru care am plătit banii grei.

La Veneția, după călătoria cu șalupa (fără să fim așteptați de ghidul italian plătit din țară) trebuia să fim așteptați de autocare. De unde? Șoferii și-au făcut program personal. I-am așteptat patru ore, rupti de oboseală și așezați pe bordura trotuarului ca niște cerșetori. În jurul nostru, lume veselă, vizitatori din toată lumea, bucurîndu-se de condiții turistice optime. Numai noi, românii, lăsați de izbeliște, fără o lețcaie în buzunar, o adunătură mizeră de oameni flămînzii, apatici, vlăguți. Din pricina întîrzierii, am ajuns la trei noaptea, la Monte Catino, evident, peste masa de seară și după cinci ore de somn, din nou la drum spre Florența. FIAT-ul, neverificat din punct de vedere tehnic, ne-a făcut alte surprize, anunțînd defecțiuni la sistemul de frînare. Am vizitat Milano, Verona, Padova, Lago di Como. Același tratament barbar din partea celor doi șoferi. Autocarul a fost parcat la distanță apreciabilă de hotel (pur și simplu din răutate), ceea ce a obligat persoanele în vîrstă să-și care bagajele cu eforturi supraomenești. În schimb, am așteptat în fața magazinelor pentru ca delegații ONT să-și facă tirgurile. Nu le-au ajuns brațele pentru a căra mărfurile, de

aceia au utilizat și cărucioarele din magazine. „Avem șefi la București și nu putem să ne întorcem cu mîna goală” nis-a replicat.

În Iugoslavia, șoferii au depășit cu 40 km. localitatea Fotina unde, conform programului, trebuia să înnoptăm și numai la protestele noastre și ale ghidului am beneficiat de cazarea plătită. Următoarea escală: Belgrad. De aici la Timișoara sînt 150 kilometri pe care i-am parcurs în șase ore. De ce? Fiindcă cei doi șoferi „au uitat” să-și procure carburantul necesar. În realitate cred, au făcut-o în mod intenționat pentru a-și însuși banii de motorină, luînd combustibil de la diverse mașini de pe traseu. O să ajungem de pomină (dacă nu am ajuns deja!). Nu e de mirare că am sosit la Timișoara tot în miez de noapte și ne-am culcat tot cu stomacul gol. A doua zi am aflat, triști și amuzați, că po-vestea cu cei zece negri mititei a avut loc și în autocarul „Mercedes”. Din cei 35 turiști plecați s-au întors în țară 10! Așa se face că pentru 21 de mihailici (resturile din cele două mașini) a fost de-ajuns un singur autovehicul. Ne-am continuat cu toții drumul în autocarul „Mercedes”. Călătoria a avut loc dintr-o singură bucată. Cu mațele goale, cu nervii în pîneze, așteptînd

doar un pat și o masă caldă, am descins din autocar ca o hoardă hăituită, nu ca niște turiști ce-și plățiseră voiajul cu 50.000 lei!

Aceasta este pe scurt, stimate concetățeni, istoria „călătoriei de plăcere” prin nordul Italiei, așa cum a fost ea organizată de către Oficiul Național de Turism.

N.R. Am reproduș și încredințat tiparului, cuvinț cu cuvinț, declarația doamnei doctor Elena Cristescu. Rămînem în așteptarea unui răspuns scris și semnat din partea celor vizitați de aceste grave acuzații.

LIVIU TIMBUS

Coreea de Sud: un partener interzis pînă acum 2 ani

În 1989, Coreea de Sud era a 15-a putere economică din lume, a 12-a în privința comerțului internațional (112,5 miliarde dolari), al 11-lea producător de automobile, al 2-lea fabricant de nave și prima în ceea ce privește durata săptămînii de lucru: 50,7 ore!

În octombrie 1990 se deschidea la București reprezentanța corporației comerciale KOTRA, iar în iunie anul acesta, se semna un acord de arbitraj comercial între cele două țări.

Reprezentanța corporației coreene pentru promovarea comerțului — KOTRA — are sediul în București, b-dul N. Bălcescu 16, tel. 14 14 86. Kim Jong-Ok, directorul și respectiv Hyo-Choon Yoon, directorul adjunct, au avut deosebita amabilitate de a ne răspunde la cîteva întrebări privind activitatea reprezentanței KOTRA în România.

FLACĂRA: Care sînt obiectivele dumneavoastră în România?

KOTRA: Principalul nostru obiectiv este să pătrundem pe piața românească, ajutînd companiile sud-coreene să găsească posibilități de cooperare aici. În al doilea rînd, dorim să sprijinim firmele românești în încercarea lor de a intra pe piața noastră. Sîntem un fel de catalizatori, un intermediar. O instituție semi-guvernamentală, o organizație non-profit. Dorim

să promovăm constituirea unor societăți mixte, investițiile, comerțul, relațiile în domeniul construcțiilor. Prospectăm piața, atît cea de import, cit și cea de export.

FLACĂRA: Ce părere aveți despre economia românească?

KOTRA: România se confruntă cu tranziția economică. Cererea este mare, dar puterea de cumpărare mică; de aici rezultă nevoia de ajutor, de credit din exterior. Coreea de Sud a pus deja la dispoziția țării dumneavoastră un capital pentru realizarea de firme mixte; de exemplu între GOLDSTAR și o companie de telecomunicații.

FLACĂRA: Care sînt principalele probleme întîlnite în încercarea de a promova relațiile comerciale între țările noastre?

KOTRA: Un impediment îl constituie dificultatea găsirii unor posibilități de utilizare a capitalului sud-coreean. Încă nu am putut să ne facem o idee exactă despre starea economiei românești. Valuta convertibilă pe care o deține România este de circa două miliarde, deci este greu să se mențină stabilitatea economică. Problemele de schimb valutar (lipsa convertibilității leului) îngreunează încheierea unor afaceri cu parteneri străini, dar România are multe resurse și după 5-10 ani va oferi, în mod sigur, posibilități reale de cooperare.

FLACĂRA: Ați obținut deja

unele rezultate semnificative?

KOTRA: Este greu să măsurăm rezultatele, ele nu pot fi văzute atît de curînd. Noi am distribuit deja informațiile noastre, atîtea cite sînt, companiilor sud-coreene interesate de următoarele produse: automobile, aparate electronice, aluminiu, rumelți, fertilizanți, cherestea, vin. Volumul comerțului a fost de 25 de milioane de dolari în anul financiar încheiat în aprilie 1991, ceea ce reprezintă un început promițător. Sîntem siguri că anul acesta cifra va fi cu mult mai mare. Produsele electronice, și în special televizoarele color, dețin ponderea în comerțul bilateral.

FLACĂRA: Am dori să cunoaștem și opinia dumneavoastră despre legea investițiilor străine.

KOTRA: Legea investițiilor străine este foarte bună, foarte bună pentru a atrage. Dar mai importantă decît modalitatea de a atrage este stabilitatea societății și convertibilitatea. Legea investițiilor străine este mai mult sau mai puțin asemănătoare peste tot. Personalități guvernamentale din alte țări au mers în străinătate pentru a face propagandă unor asemenea legi. Credem că și România ar trebui să procedeze asemănător. Deși aflați în România, am primit această lege cu mare înțiriere. De altfel, lipsa de informații economice o resimțim din plin.

Așteptăm cu nerăbdare ziua în care o persoană oficială ne va suna, din proprie inițiativă, pentru a ne invita la o manifestare economică, pentru a ne cere sprijinul.

MIHAI SÂNDOIU
RUXANDRA ONOFREI

Acestea sînt prețurile pentru omul care descoperă America, al emigrantului venit de un an sau doi. Într-o lună, orice emigrant, care înainte de a-și părăsi țara se întreba, cu experiența traiului primar dus pînă aici (pline, oase, cartofi, brînză roșii...), „Oare cit costă piinea în America?”, nu va ști să-ți răspundă. Ori, mai bine zis, se va uita la tine ca unul care nu înțelege întrebarea. Cel mai modest magazin alimentar îți prezintă cîteva zeci de sortimente din orice ai nevoie. Într-un mare store, la raionul de lactate (care e lung de 20-30 m, pe o lățime de cîteva metri) afli sute de tipuri de produse. Deci, la o întrebare de felul „Oare cit costă borcanul mare de iaurt cu frișcă și zmeură cu adaos de vitamina C?” — la care trebuie specificat dacă-l vrei congelat, proaspăt sau sub formă de ouă de struț — primești răspunsul: „Astăzi (ori: pînă la această oră) borcanul respectiv costă atît. Astăzi, fiindcă miine poate să aibă alt preț. Întotdeauna însă un preț mai mic ca ieri. Sînt însă și zile cînd prețurile cresc brusc. Dacă, de pildă, e o sărbătoare națională și oamenii au patru zile libere de fugit la iarbă verde. Ca la o comandă, marile rețele comerciale ridică prețul la tot ce se vinde cu asemenea ocazii. Astfel că roșiile, care costă cam întotdeauna scump, deoarece sînt aduse de la mari distanțe, din Florida sau California, își dublează scurt prețul. În Manhattan, prețurile sînt toate mai mari decît în cartierele New York-ului. Dar nu și în Cartierul chinezesc, unde găsești orice la cel mai convenabil preț. Indienii vind parfururi contrafăcute cu nume celebre la 40\$ flaconul. Cu tocmeară pricepută, le obții la 3\$ flaconul. Mărfurile ieftine însă sînt toate mincinoase. Am cumpărat un „Rollex” cu 15 dolari, care semăna perfect cu un „Rollex” și chiar merge ca un „Rollex”. Atîta doar că nu e „Rollex”. Există magazine „Totul sub 1\$” sau „Totul sub 10\$”. Dar există și o sumedenie de magazine unde lei o

haină de piele (de 300\$) cu 10\$. Atîta doar că e nițel purtată. Sau nițel furată. În magazinele organizațiilor de binefacere, deservite de infirmi (care își asigură astfel cîștigul trebuincios pentru a-și uita măcar un ceas din nenorocire) nici o haină nu costă mai mult de 15\$. Un televizor color poate fi cumpărat cu 30\$, o farfurie cu 39 cenți, un disc cu 50 cenți, o cămașă cu 3\$. Lucruri bune, curate, în cea mai mare parte noi, provenind din stocurile cu îmbrăcăminte demodată (peste care a trecut un sezon ori două) ale marilor rețele de magazine.

Balada dolarului (2)

Regula e ca marfa și banii să fie rulați rapid. Dat fiind că nimeni nu prea merge pe jos, pantofii, vechi de cîteva ani, arată noi. Cu doi dolari găsești pantofi de damă italieni. Cu toc înalt însă. Sau, în stradă, mobilier, mașini de spălat, aparatură electronică. E ceva de reparat la ele sau poate nu e nimic de reparat. Oamenii își schimbă mobila și, deoarece într-o zi anume salubritatea vine să stringă „gunoiul mare”, mobila veche e trimisă pe trotuar. Foarte mult din ce aruncă America ar folosi ani mulți în țările sărace. Newyorkezi beau apă de izvor, cu 3\$ bidonul de 5 l și aruncă recipientele de plastic. Aceste recipiente ar găsi ușor la noi cumpărători la 100 lei bucata. Săracii — îndeobște cerșetorii de culoare — colectează în marile orașe cutiile de pepsi pentru 5 cenți bucata. Vezi frecvent cite un negru cîrînd în

spate un sac de plastic, plin cu ambalaje de aluminiu. Din asta trăiește. Precis că undeva poți găsi banane cu 30 cenți livra sau orez cu 6 \$ sacul de 10 kg. Problema e: unde? Un om foarte informat cheltuește zilnic cîteva dolari mai puțin ca ieri. Numai săracii își permit să fie foarte informați. Fiindcă au timp. Iar cînd nu găsește de lucru, trebuie să fie extrem de informați, dacă nu vor să fie dați afară din casă.

L-am întrebat pe un patron de mic magazin alimentar de ce trebuia să cîștige neapărat mai mult ca ieri. De ce

trebuia să muncească mai mult ca ieri. De ce nu se mulțumea cu un venit constant. „E simplu, mi-a răspuns: nu mă lasă concurența. Dat fiind că toți lupă să cîștige mai mult ca ieri, curba veniturilor mele — cînd cîștig exact ca ieri e descrescătoare. Ceilalți nu-mi dau voie să mă opresc. Dacă eu cîștig atît cit am cîștigat ieri, dau faliment”. Nu poți să trăiești comparîndu-te cu tine însuși. Sistemul e astfel construit încît ești obligat să te compari cu cei din jur. Ești sărac prin comparație cu un vecin și avut în comparație cu altul. Nu te supără faptul că ești sărac, ci faptul că există numeroase posibilități ca să devii — în cel mai scurt timp — bogat. Dar cum? Cum fac ceilalți?

Nu e tocmai simplu de povestit viața unei familii simple. Trebuie să-i descrieri singur mecanica. Oamenii sînt

foarte discreți. Ca să fii, la rîndul tău, discret, America alăturieste cu totul alte ierarhii sociale decît cele din estul Europei. Emigranții au cîteva săptămîni un aer de găină hipnotizată. Vorbăreții tac adînc, tăcuți, au gînduri sinistre. Șocul vine de la aceea că înțelegi adevărul: nu poți să mai fii ce credeai că ești. Ori afli că nu ești nimic. Bogăția națiunii e atît de triumfătoare, atît de monumental exprimată încît regăsești cu greu mindria omului unic. Dacă ai avut-o vreo dată. America e o patrie bună fiindcă, odată redobîndindu-ți pofta de a învinge, descoperi repede și căile. Fiecare cetățean are una. Românii din America încep orice discuție cu un nou sosit o-măniind libertatea. Acest sentiment al libertății, îl înțelegi cînd îl trăiești. E ca un organ. E ca și cum ți s-ar spune într-o zi că poți să zbori. Bogăția imensă a unor vecini nu te mai sperie. Cel mult te poate innebuni. E greu să accepți ideea că, muncind cîștit, nu poți sări de pragul a 60.000\$ venit anual, în vreme ce cutare, care în țară era un bleg și un nescolit, devine milionar. Românul din România trebuie să-și descopere și să-și exerseze talentul de a spune repede, mai repede decît cei din jur: Unde se poate încheia o afacere? Cînd? Cu ce profit? și, îndeosebi, Cu cine?

În America nu poți înșela pe nimeni de două ori. Poți să dispari dintr-un loc, după ce o bancă te-a împrumutat cu cîteva mii de dolari. Dar al doilea împrumut nu-l mai capeți. Computerele țin minte minciuna. Fără cont în bancă ești un om fără identitate. Filmele ne arată povești îngrozitoare cu oameni necinstiți. Numărul cetățenilor respectabili, cu o identitate bine definită, e însă atît de mare în America încît, în afara New York-ului — care e o planetă aparte — sentimentul că îți e dată o șansă te euforizează. Te face să muncești în draci. Cum n-ai muncit niciodată în țară.

TUDOR OCTAVIAN

Oamenii
de la
Minolta
90/33 1491

Asta este : Sistemele de birou legendare de la Minolta vin în România. Vor fi copiatoare, telefaxuri și imprimante cu Laser, care prin calitatea lor ireproșabilă, au un renume mondial. Iar astăzi asigură în nenumărate întreprinderi un succes deosebit. Dar ele nu vin singure : cu aparatele de la Minolta vin oamenii de la Minolta. Cu pregătirea și ideile lor ei urmăresc în întreaga lume un singur scop : mulțumirea clienților noștri. Acest lucru îl vor face și în România. Din acest moment vă stau la dispoziție pentru orice informație.

MINOLTA România SRL

vinde în lei cantitate limitată de copiatoare de tip EP 4300, cu următoarele caracteristici :

- 30 copii A4/minut ;
- SIMUL COLOR ;
- original/copie maxim A3 ;
- ZOOM (0,5 - 2 ori) ;
- Configurație disponibilă :
- copiator tip EP 4 300 ;
- stație color suplimentară ;
- masă suport ;
- consumabile pentru 129.000 copii ;
- preț : 1.540.000 lei (include ICM, vama, transport) ;

- termen de livrare : PROMPT
- Garanție : 3 ani sau 120 000 A4 ;
- facilități de plată : 2 rate/4 luni.

Chemați
„Oamenii
de la MINOLTA”

MINOLTA România SRL
str. Finlanda 12, fax : 79.63.31

MINOLTA

DIRECTOR
George Arion

Flacăra

Redactor șef :
Ioan D. Goia
Secretar general de redacție :
Eugen Mihăescu
■ PUBLICIȘTI COMENTATORII (17 00) : Dumitru Constantinescu, Horia Pătrașcu
■ EVENIMENT (25 42) : **Mihail Gălățanu**, Petre Barbu, Pașcu Balaci, Radu Ciobotea, Alexandru Mihăilă.
■ DREPTURILE OMULUI (26 00) : **Roxana Paicu-Manolescu**, Valeria Dorneanu Elena Grecescu, Oltea Mutulescu, Corneliu Olteanu, Cristian Pavel, Mihai Stănescu.
■ CULTURĂ - ÎNVĂȚĂMINT (25 59) : **Mihai Săndoiu**, Paul Vinicius.

■ FLACĂRA BIS

Redactor șef :
Dorin Gherghinescu
Secretar general de redacție :
Liana Tatos
Liviu Timbus, Aurelia Boriga, Constantin Dumitru (17 16 39)

■ REBUS

Redactor șef :
Tudor Octavian (14 57)
Secretar general de redacție :
Alexandru Păsărin (20 36)
Adrian Mitu, Bogdan Vlad (14 57), Aurel Ștefan Alexandrescu, Mihai Zgubea, Simona Simzianu (20 36)

■ FLACĂRA BASARABIEI

Redactor șef :
Ion Zubașcu
Secretar general de redacție :
Dorin Sălăjan
Mihai Potirniche (correspondent special din Basarabia) (25 59)
Domnita Ștefănescu (25 59).
■ FOTOREPORTAJ (25 28) : Elena Ghera, Gig Motoianu, Silviu Stan.
■ SECRETARIAT TEHNIC DE REDACȚIE (21 23, 14 53, 20 72) : **Mircea Popp**, Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, arh. Adrian Petrescu.
■ SECRETARIAT - ADMINISTRATIE (20 02, 25 53) : Dan Mircea Popa, Liliana Cretu, Mihaela Moroșanu, Eugenia Vasile.
■ PUBLIC RELATIONS (26 34) : **Ruxandra Onofrei**
■ DIFUZARE
Manuela Vasiliu - 17 48 91 -

■ Adresa redacției și administrației : București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71311. **Telefoane** : 17 60 10, 17 60 20 (cu interioarele trecute în paranteze de mai sus) ; secretariat director : 20 02 ; redactor șef : 21 24 ; secretar general de redacție : 2143.

Fax - 17.48.91.

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRES-FILATELIA, Sectorul export-import presă P.O. Box. 12-201, telex 10876, PRSFIR București, Calea Griviței, nr. 64-66.

■ Administrația : EDITURA „Presa Națională” S.A. (ec. Ioan Ciulescu, ing. Stan Pelteacu).

■ Tiparul : Imprimeria CORESI București.

16 pagini — 10 lei

JOS

URMĂTORUL !